

Ελεύθερο

ΤΕΥΧΟΣ 81

ΒΗΜΑ

*Τα καλά νέα: «...σήμερον εγεννήθη εις εσάς [...] σωτήρ»
(Κατά Λουκά Ευαγγέλιο 2/11)*

*Τι να κάνετε; «Σήμερον, εάν ακούσητε της φωνής αυτού,
μη σκληρόνητε τας καρδίας σας» (Εβρ.3/7-8)*

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2021

Ελεύθερο ΒΗΜΑ

Δ' ΤΡΙΜΗΝΟ:

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ-ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2021

ΕΤΟΣ 20^ο • ΦΥΛΛΟ 81^ο

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥ 5, 104 39 ΑΘΗΝΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ
- ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΝΟΜΟ

Ιωάννης Γρίζος

Τηλ.: 210 7487771

E-mail: giannisgrizos@yahoo.com

ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ ΕΚΔΟΣΗΣ:

Τέρτιος Πετροβατζής
Μάνος Δαμιανάκης

ΕΛΕΓΧΟΣ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ:

Ιωάννης Γρίζος

Τηλ.: 210 7487771 - 6906 419098

giannisgrizos@yahoo.com

Παπαδιαμαντοπούλου 168

T.K. 15773, Ζωγράφου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

VOLCANO, ΠΑΝ. ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Μικράς Ασίας 76, Γουδή

Τηλ.: 210 7708375, Fax: 210 7487280

E-mail: info@volcanograph.gr

www.volcanograph.gr

Το «ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ»
κυκλοφορεί στις αρχές
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ - ΑΠΡΙΛΙΟΥ
ΙΟΥΛΙΟΥ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Αποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ σε όποιον
το ζητήσει με e-mail ή με επιστολή του.

ΔΙΑΝΟΜΗ - ΔΙΑΚΙΝΗΣΗ:

Στυλ. Ρούσσος - Γεώργιος Εσσαγιάν

Συντηρείται με αυτοπροαίρετες
εισφορές των αναγνώστών του.

Τραπεζικός Λογαριασμός

για αυτοπροαίρετες εισφορές

ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ: 6597104860123

IBAN: GR 8801715970006597104860123

BIC PIRBGRAA

(απαραίτητη σημείωση:

«ΓΙΑ ΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ»)

Εικόνα
εξωφύλλου:
«Οι Χριστου-
γεννιάτικοι
επισκέπτες»,
πίνακας
του Frederick
Daniel Hardy
(1827-1911)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σκέψεις	1
Η μοναδική λύση Θάνος Καρμπόνης.....	2-4
Το περπάτημα του Κυρίου Ιησού με τον Πατέρα εδώ στη γη Θανάσης Νικολόπουλος	5-7
Η ομολογία μου περί του Ιησού Χριστού Μιχάλης Θεοδωρίδης	8
Με ευχαριστία και ευγνωμοσύνη (1821-2021) Ελεύθερο ΒΗΜΑ.....	9
Ένα σχόλιο στον Αρχιμήδη Ο Λυχνιοφόρος.....	10-11
Ο άνθρωπος ως ηθική ελευθερία κατά τη Βίβλο Ιωάννης Γρίζος	12-14
Ωδή για την ειρήνη (ποίημα) Θάνος Καρμπόνης	15
Λιοντάρια και χοίροι Αλέξανδρος Δαδάος	16-17
Η αγάπη των πολλών θα ψυχρανθεί Γιάννης Πασπαλλής.....	18-19
Η διακονία της Amy Carmichael στην Ινδία Επιμέλεια - Απόδοση Τζένιφερ Τζακ.....	20-21
Εκείνοι που αναχώρησαν για τον Κύριο	22-23
Λήμματα από το Αρχαίο Λεξικό της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης Παναγιώτης Πεπονάκης.....	24
Πάρουκοι και οδοιπόροι (ποίημα) Σωφρονία Ντεμίρη	οπισθόφυλλο

ΣΚΕΨΕΙΣ

Είναι αναπόφευκτο για όλους μας ο δωδέκατος μήνας να είναι μήνας περισυλλογής, βαθύτερων σκέψεων που διασχίζουν τα δαιδαλώδη τούνελ του εσωτερικού μας ανθρώπου. Μαζεύουμε τα καλά, εκδιώκουμε τα αρνητικά συμβάντα και τα τοποθετούμε στην άκρη. Γίνεται η απαραίτητη πνευματική απογραφή και στο τέλος βλέπουμε τις απώλειες και τα κέρδη.

Σκέπτομαι όμως, ότι όλα αυτά αποδυναμώνονται πολλές φορές απ' την έλευση των Χριστουγέννων. Γιορτή της χαράς, της ψυχικής ανάτασης, ένα πραγματικό χαροκόπι για πολλούς. Ακόμα και αυτή η «αγέλαστη πέτρα»¹, ο άνθρωπος, μπορεί να μπολιαστεί με αιώνια χαρά, στρέφοντας το βλέμμα του σε Εκείνον που γεννήθηκε για να εξοφλήσει το ανεξόφλητο χρέος της προσωπικής μας αμαρτίας στον σταυρό του Γολγοθά.

Εδώ, ίσως, κάποιος θα μπορούσε να αντιτείνει: μα είναι περίεργο, οξύμωρο και αντιφατικό, ο γλυκύτατος Εμμανουήλ ήταν «...άνθρωπος θλίψεων και δόκιμος ασθενείας», «...ήτο κατατεθλιμμένος και βεβασανισμένος...», Αυτός που «Από καταθλίψεως και κρίσεως ανηρπάχθη...» (Ησ. 53/3,7,8).

Διήλθε όλες τις λεωφόρους, ατραπούς και βαθμίδες της οδύνης για να μας φορτώσει με τη χαρά Του, αλλά και με τη χαρά της προσωπικής μας λύτρωσης. Διαβάζοντας όμως τον Ησαΐα 53/10-11 μπορούμε να καταλάβουμε το γιατί. Θα ερχόταν η στιγμή που θα έβλεπε τους καρπούς του πόνου της ψυχής Του. Εμένα και εσένα, αν το θελήσεις. Η χαρά των Χριστουγέννων σίγουρα περνάει, φίλε μου, από την προσωπική λύπη του Ιησού για το περιεχόμενο ενός ποτηρίου που δεν εκαλείτο να πιεί. Υπακούει όμως μέχρι τέλους στον Πατέρα.

Ταυτόχρονα περνάει από την ομολογημένη και ειλικρινή οδύνη μας για την προσωπική μας αμαρτία. Ας μπορέσουμε αυτά τα Χριστούγεννα να διεισδύσουμε βαθύτερα στο μυστικό της χαρμολύπης των Χριστουγέννων και του Υιού του Θεού, «...όστις υπέρ της χαράς της προκειμένης εις αυτόν, υπέφερε σταυρόν, καταφρονήσας την αισχύνην και εκάθισεν εν δεξιά του θρόνου του Θεού» (Εβρ. 12/2).

Χαίρετε εν Κυρίω,

Ιωάννης Γρίζος

* Κατά τη μυθολογία στην Εθιοπία υπήρχε μία πέτρα στην οποία κάθισε η Δήμητρα γεμάτη θύπη, μετά την αρπαγή της κόρης της Περσεφόνης απ' τον θεό του Άδην, τον Πλούτωνα. Έκτοτε εκαλείτο «αγέλαστη».

Η μοναδική λύση

Χριστούγεννα! Και τα γεγονότα καταφθάνουν άπαντα από όλες τις γωνιές της υδρογείου σαν ταχυδρομικά δέματα παγιδευμένα με θλίψη και θάνατο. Πώς αλλιώς να κατανοήσει κανείς τα όσα συμβαίνουν στον κόσμο;

Να, εδώ, ένας νέος, στο άνθος της ηλικίας του και της φυσικής του ρώμης, *«κείται ασάβλευτος στο κρύο τσιμέντο κάποιας στοάς ή στο βρώμικο δάπεδο κάποιων δημοσίων αποχωρητηρίων σαν άθλιο κουρέλι, νικημένος από τις δάγνες υποσχέσεις του λευκού θανάτου. Η τελευταία σύριγγα πεσμένη πηλάγι του, υπέγραψε το πιστοποιητικό της τελευταίας πράξης της ζωής του»*.

Χριστούγεννα! Και σε μια κοινωνία που η ηθική φθορά των ιθυνόντων της κάνει ανενδοίαστο κανόνα ζωής και νόμο την αμαρτία, οι αφροί της ηθικής ρύπανσης και σήψης κατακλύζουν, πέρα ως πέρα, την φαινομενικά λαμπερή όψη της επιφάνειάς της.

Δεν χρειάστηκε πολύ. Το πέρασμα και μόνο ενός, που στα χέρια του κρατούσε τις αργυρές λόγχες της φθοράς για να δείχθει σε πόσο βάθος και ποια έκταση η σήψη είχε προχωρήσει.

Χριστούγεννα! Και η γη αναποδογυρίζει τους κατοίκους της, θάβει πολιτείες και πολιτισμούς, αφανίζει κάθε ίχνος ζωής.

Εκατοντάδες χιλιάδες οι νεκροί. Μαζί τους λεβεντόκορμοι νέοι, γεμάτες ζωντάνια κοπελιές, αμετανόητοι γέροι, χαρούμενα παιδιά, και αθώα τρυφερά βρέφη.

Τα σωστικά συνεργεία νικημένα από τις σκληρές συνθήκες και την απογοήτευση αποσύρονται ένα - ένα. Δεν υπάρχουν επιζώντες κάτω από τις ισοπεδωμένες πολιτείες και χωριά, θα πουν. Αλλά, τι κι αν υπάρχουν; Μήπως η ζωή είναι προτιμότερη από τον θάνατο;

Χριστούγεννα! Κι η θάλασσα σωστό υδάτινο κήτος καταπίνει αχόρταγα ναυάγια και ναυαγούς. Ερέβινη αγκαλιά θανάτου τα κύματά της αφανίζουν ό,τι μπροστά τους βρουν. Η θάλασσα συναγωνίζεται τον αέρα, και ο αέρας τη θάλασσα και την ξηρά στην καταστροφική τους μανία. Και κανείς δεν μπορεί να πει ποιος από τα τρία αυτά στοιχεία έχει την προτεραιότητα.

Τα αεροπορικά, τα τροχαία, τα ναυάγια, οι καρδιοπάθειες, οι καρκίνοι, τα εγκεφαλικά, τα Έϊτζ, τα φρενοκομεία, τα νοσοκομεία, τα διαφθορεία, οι έμποροι του θανάτου, η βία, τα νεκροταφεία. Ω! τι ζωή! Δίκνο είχε ο όποιος την ονομάτισε ζωντανό θάνατο μάλλον παρά ζωή!

Και όμως Χριστούγεννα! Η γιορτή που κάνει την ανθρώπινη ψυχή να σκιρτά ως τα μύχια βάθη της ύπαρξής της. Και όμως φάτνη, Μάγοι, δώρα και λευκά αγγελούδια. Και όμως το χαμόγελο του βρέφους στην Βηθλεέμ, που μοιάζει με νεογέννητο ήλιο που σκάει μέσα από χαραμάδες νύχτιων σύννεφων αδιαπέραστου σκοταδιού. Είναι η υποσχέση της ζωής! Εκείνο το «τόσο αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε τον Υιό έδωσε τον Μονογενή για να μη χαθεί όποιος πιστεύει σ' Αυτόν αλλά να έχει ζωή αιώνια» (Ιωάν. 3:16).

Πώς όμως αυτά να συμβιβαστούν; Από δω το Φως της ζωής, από κει το σκοτάδι του θανάτου. Από δω η κοπιαστική και υπομονετική οικοδόμηση της χαράς και της ελπίδας, από κει η βία, η αναπάντεχη, η ολοκληρωτική μανία της καταστροφής.

Ποιος τάχα φταίει, και πού είναι η λύση σε τούτο το μπερδεμένο κουβάρι της ζωής; Να πεις φταίει ο Θεός... Μην το πεις! Βλασφημία! Ναι, αλλά στον προφήτη Αμώς (γ' 6), λέει «μπορεί να γίνει συμφορά στην πόλη και ο

«Ότι είδον οι οφθαλμοί μου το σωτήριόν σου, ο πτοίμασας κατά πρόσωπον πάντων των βλαών»

(Λουκ. 2:31)

Κύριος να μην έκαμε αυτή;».

Τότε...; Είχε δίκιο ο Ιώβ, σαν έλεγε «μήπως με το πλήθος της δυνάμεώς του θα διαμάχεται εναντίον μου;... Θα 'θελα να 'ξευρα που να τον βρω, θα πήγαινα ως τον θρόνο Του, θα γιόμιζα το στόμα μου με αποδείξεις... με...».

Αλλ' όμως, γιατί ως τον θρόνο Του; Ο λόγος Του δεν είναι πιο κοντά μας;

Σκέπτομαι τον κήπο της Εδέμ! Γιατί στο μέσον όλων των θελγήτρων του Παραδείσου έβαλε το δέντρο της ζωής; Δεν είναι αυτό η ζωή που απ' αρχής είναι ο απώτερος σκοπός των σχεδίων Του για τον άνθρωπο και ο θάνατος παρείσακτος μπήκε σαν συνέπεια της αποκοπής του από τον Θεό;

Γιατί έκαμε τον άνθρωπο κατ' εικόνα και ομοίωσή Του; Δεν είναι αυτό το σχέδιό Του για τον άνθρωπο; Γιατί αφού ο άνθρωπος αποκόπηκε και απομακρύνθηκε και γίνθηκε εχθρός του Θεού, δεν τον αφάνισε πάραυτα ώστε να φτιάξει στη θέση του ένα άλλο πλάσμα υπάκουο σ' Αυτόν; Γιατί αυτός ο πονοκέφαλος της σωτηρίας; Η Σοφία Του διάβηκε ένα δύσκολο, τραχύ και ανηφορικό δρόμο για να προετοιμάσει τη Σωτηρία επανορθώνοντας την καταστροφή που η αμαρτία σε μια μόνο στιγμή έφερε. Υπέφερε τον άνθρωπο και τα κατώματά του. Τον άνθρωπο στον οποίο έστειλε να του μιλήσουν Πατριάρχες, Νομοθέτες και Προφύτες.

Σηκωνόταν, όπως χαρακτηριστικά λέει στον Λόγο Του, κάθε μέρα και άπλωνε τα χέρια του σε ένα πλάσμα που διαρκώς απειθούσε και αντέλεγε.

Φυσικά έφερε και τις φοβερές Του κρίσεις όπως ο Κατακλυσμός του Νώε, η φωτιά στα Σόδομα και Γόμορα και τόσα άλλα, δείγματα της δικαιοσύνης Του, που μαζί με την αγάπη

Του συνθέτουν την αναμφισβήτητη τελειότητα Του. Τελικά έστειλε τον Υιό.

Είναι λίγο ότι Αυτός που οι Ουρανοί δεν Τον χωρούσαν ο «εν μορφή Θεού υπάρχων», δεν κινήθηκε, ισοπεδώνοντας κάθε διαφορά Του με τον Πατέρα, να αρπάξει αυτό που ήταν και ο Θεός Πατέρας του αναγνώριζε, το «ίσα Θεώ», αλλά εκένωσε τον Εαυτό του και ήλθε να γεννηθεί κάτω από τις απάνθρωπες συνθήκες της Φάτνης της Βηθλεέμ;

Είναι λίγο ότι έπειτα από μια ζωή δικαιοσύνης, ευάρεστη στον Θεό, Τον ανέβασε στο ξύλο του Γολγοθά για να αντικαταστήσει τον ένοχο, ρίχνοντας πάνω Του και όχι πάνω στον αμαρτωλό, τους φοβερούς κεραυνούς της δικής του θείκης κρίσης;

Είναι λίγο που σαν γίνηκε η μοναδική και αναντικατάστατη πληρωμή του ηθικού χρέους του ανθρώπου, τον ανέστησε, αλλά και τις ανεξιχνίαστες διαστάσεις των σχεδίων Του, όχι μόνον να δικαιώσει τον άνθρωπο, αλλά και να τον αγιάσει και να τον δοξάσει στη δόξα του Υιού Του;

Είναι λίγο ότι για δύο χιλιάδες χρόνια τώρα στέλνει το ευαγγέλιό Του στη γη και κάνει έκκληση στον αποστάτη άνθρωπο λέγοντας: «Να, το φαγητό μου ετοίμασα, τους ταύρους μου και τα θρεφτάρια μου, τα έχω σφαγμένα και όλα τά 'χω έτοιμα, ελάτε στους γάμους» και αυτός αρνείται;

Είναι λίγο ότι άναψε με το ευαγγέλιό Του μεγάλο Φως πάνω στη γη και σαρώνει την οικία επιμελώς για να ανασύρει τον αμαρτωλό, σαν τη χαμένη δραχμή της παραβολής, από την κάθε χαραμάδα του κακού όπου εκύλησε και να τον φέρει, στη θερμή, φιλόξενη, και γεμάτη αγάπη παλάμη του χεριού Του;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 4

Η μοναδική λύση

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 3

Καθώς και ο ευσεβής εκείνος γέροντας ο Συμεών ανέκραξε αναγνωρίζοντας στο βρέφος Ιησού, το ανεκδιήγητο δώρο του Θεού, ο Θεός ετοίμασε το «Σωτήριό Του» κατά πρόσωπο όλων των λαών της γης. Φως για να ανοίξει τα μάτια των Εθνικών που είχαν βυθιστεί στο σκοτάδι της άγνοιας και της δαιμονικής ειδωλολατρίας, και δόξα για τον λαό στον οποίο είχαν δοθεί οι υποσχέσεις, τον λαό Ισραήλ.

Αλλά ούτε ο Ισραήλ, ούτε τα έθνη, θέλησαν να δεχτούν. Γι' αυτό, όπως λέει ο Ιερεμίας, «λιοντάρι από το δάσος θα τους φονεύσει, λύκος από την έρημο θα τους εξολοθρεύσει, πάρδαλη θα κατασκοπεύσει τις πόλεις τους και θα κατασπαράξει» (κεφ. 5/6). Τα στοιχεία της Φύσης θα συνωμοτήσουν εναντίον τους. Η γη θα απορρίψει ανελέητα τους κατοίκους της. Οι άνθρωποι θα γίνουν από μόνοι τους θηριά, που θα εξοντώσουν και θα εξοντωθούν.

Χριστούγεννα. Και τα γεγονότα μας καταφθάνουν σαν ταχυδρομικά δέματα παγιδευμένα με θάνατο και καταστροφή.

Τι τάχα ο κόσμος περιμένει; Κάποια αλλαγή, που θα φέρει αλλαγή; Αλλά δύο χιλιάδες χρόνια τώρα, μάλιστα, από την αρχή της ανθρώπινης ιστορίας, ο άνθρωπος μετά τη φοβερή του αποκοπή από τον Θεό, έζησε με την ελπίδα ότι θα βρεθεί η λύση των προβλημάτων και των αναγκών της ζωής. Και λύση δεν βρέθηκε, γιατί δεν υπάρχει. Η μοναδική λύση είναι η επιστροφή του ανθρώπου στον Θεό. Η συνδιαλλαγή του με τον Θεό. Και αυτή με κανέναν άλλο τρόπο δεν μπορεί να γίνει παρά μέσω Εκείνου που ο Θεός αγίασε και έστειλε στον κόσμο. «Γιατί ούτε όνομα άλλο κάτω από τον Ουρανό, έχει δοθεί μεταξύ των ανθρώπων, με το οποίο

πρέπει να σωθούμε», παρά το Όνομα Ιησούς Χριστός (Πραξ. 4/12). Στα χέρια Του είναι η νίκη και η λύση. Αυτός μάλιστα είναι η μοναδική λύση για όλες τις ανάγκες του ανθρώπου. Σε μια θαυμαστή όραση (Αποκ. 5) στην οποία ο Ιωάννης βλέπει τον Ουρανό ανοιχτό και ολόκληρο το σύμπαν συγκεντρωμένο γύρω από το άλυτο πρόβλημα του ανθρώπου, που το αντιπροσωπεύει το σφραγισμένο βιβλίο, ο Ιωάννης κλαίει πικρά γιατί κανείς δεν βρισκόταν να ανοίξει το βιβλίο και να λύσει τις σφραγίδες του, μ' άλλα λόγια να δώσει μια αποτελεσματική λύση στην ανάγκη του ανθρώπου. Ακούει όμως φωνή ουράνιου όντος να του λέει: «Μη κλαις! Ενίκησε ο λέων, από τη φυλή Ιούδα, η ρίζα Δαυίδ. Και σαν στράφηκε να δει, είδε στο μέσο του θρόνου του Θεού Αρνί, σαν σφαγμένο με κέρατα εφτά και οφθαλμούς εφτά». Είναι Αυτός ο Υιός του Θεού, Κύριος Ιησούς Χριστός, με τα σημάδια της θυσίας Του, στην πληρότητα της δύναμής Του και της πνευματικότητάς Του. Αυτός ενίκησε και όλες οι λύσεις είναι στα δικά του χέρια.

Χριστούγεννα! Και ενώ τα γεγονότα απειλητικά μάς κυκλώνουν, ας πάμε ως την Βηθλεέμ, και ας δούμε το πράγμα τούτο, το γεγονός το οποίο ο Θεός μας φανερώνει.

Όσοι πήγαν, είτε ποιμένες ήσαν αυτοί, είτε μάγοι είτε ταπεινοί είτε σοφοί, είτε μικροί είτε μεγάλοι βρήκαν τη λύση, τη μοναδική λύση στο πρόσωπο του Λυτρωτή.

Γύρισαν, λέει η Αγία Γραφή, δοξάζοντες και αινούντες τον Θεό για όλα όσα άκουσαν και είδαν, σύμφωνα μ' αυτά που τους λαλήθηκαν από τον Θεό» (Λουκ. 2:20).

Θα θέλαμε τάχα και μεις ειλικρινά να πάμε, ν' ακούσουμε και να δούμε όσα ο Θεός έχει να μας πει;

Θάνος Καρμπόνης

ΤΟ ΠΕΡΠΑΤΗΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΕΔΩ ΣΤΗ ΓΗ

ΠΡΟΤΥΠΟ ΓΙΑ ΕΜΑΣ

Στο Α΄ Ιωάννου 2/6 ο Λόγος του Θεού θα μας πει: **«Όστις σέγει ότι μένει εν αυτώ (εν Ιησού Χριστώ), χρεωσθεί, καθώς εκείνος περιεπάτησε, κι αυτός ούτω να περιπατή».** Και ο Κύριος δεν έδωσε μόνο το πρότυπο, αλλά δίνει και τη δύναμη να το ακολουθήσει, σε όποιον το θελήσει.

Εδώ να θυμηθούμε κάτι που επεσήμανε ο Ίδιος, όταν κάποιος Τον προσφώνησε, **«Διδάσκαφε αγαθέ»:** **«Τι με σέγεις αγαθόν; Ουδείς αγαθός εμῆ εις, ο Θεός»**, Λουκάς 18/19. Το δημιούργημα, ο άνθρωπος, δεν έχει από μόνος του καλοσύνη. Η καλοσύνη μπορεί να έλθει μόνο από την πηγή της, τον Θεό, όπως και η ζωή. Όσο πιο τέλεια η σύνδεση, το περπάτημα με τον Θεό, τόσο πιο πολύ ανεμπόδιστα το καλό και η ζωή ρέει στον άνθρωπο απ' την πηγή τους.

Τη σχέση Του με τον Πατέρα τη συνόψισε ο Ίδιος σε μία φράση: **«Εγώ εν τῷ Πατρί, και ο Πατήρ εν εμοί».** Ήταν ο Υιός που άδειαζε, και ο Πατέρας, που, καθώς Τον εύρισκε αδειανό, Τον γέμιζε.

Έτσι λοιπόν, απαρνείται, αποκηρύσσει όλα όσα προέρχονται απ' τον Εαυτόν Του, σχέδια, παρορμήσεις, σοφία, δύναμη, ικανότητες, την ίδια Του τη ζωή, **(«...εξουσίαν έχω να βάλω αυτήν (τη ζώήν μου), και εξουσίαν έχω πάσιν να βάλω αυτήν»**, Ιωάννης 10/18), και ζει, ενεργεί, παίρνοντας το κάθε τι από εκείνα που Του χορηγεί ο Πατέρας, και κάνοντας μόνον εκείνα που ο Πατέρας Τον οδηγεί να κάνει. Θα πει στο Ιωάννης 5/19,30: **«Αληθώς, αληθώς σας σέγω, Δεν δύναται ο Υιός να πράττη ουδέν αφ' εαυτού, εάν δεν βλέπη τον Πατέρα πράττοντα τούτο· επειδή όσα εκείνος πράττη, ταύτα και ο Υιός πράττει ομοίως [...] Δεν δύναμαι εγώ να κάμνω απ' εμαντού ουδέν. Καθώς ακούω, κρίνω...».**

Δεν είναι ούτε ένας λόγος που να μην τον λαμβάνει από τον Πατέρα, ούτε ένα από τα έργα Του που να μην είναι πραγματοποιημένο από τον Ίδιο τον Θεό. Απ' τη δική Του τη σοφία, τίποτα. Με τη δύναμη του Θεού το κάθε τι.

Πάντα ρωτούσε τον Πατέρα, και καταλάβαινε απόλυτα την οδηγία Του. Για παράδειγμα, πριν εκλέξει τους 12, στάθηκε όλη τη νύχτα σε προσευχή. Ίσως εδώ η επιλογή του Ιούδα να Τον προβλημάτιζε, αλλά τελικά υπετάγη στο θέλημα του Πατέρα. Πριν αναστήσει τον Λάζαρο Τον άκουσαν να λέγει, **«Πάτερ ευχαριστώ σοι, ότι μου ήκουσας. Και εγώ εγνώριζον ότι πάντοτε μου ακούεις»**, Ιωάννης 11/41,42.

Πριν εκφέρει οποιαδήποτε κρίση, πρώτα ακούει την οδηγία του Πατέρα. Αυτό εγγυάται και την ορθότητα της κρίσης Του: **«...και η κρίσις η εμῆ δικαία είναι· διότι δεν ζητώ το θέλημα το εμόν, αληθῶς το θέλημα του πέμψαντός με Πατρός»**, θα πει στο Ιωάννης 5/30. Αυτός που θ' αναστήσει την ανθρωπότητα, δεν έκανε ούτε το πιο ασήμαντο πράγμα, πριν πάρει οδηγία από τον Πατέρα.

Η κρίση Του δεν βασιζόταν στη δική Του αντίληψη των πραγμάτων ή στην ικανότητα διάκρισης που είχε. Ο Ησαΐας (11/2-4) θα πει για το πρόσωπό Του: **«...το πνεύμα του Κυρίου θέλει αναπαυθή επ' αυτόν, πνεύμα σοφίας και συνέσεως, πνεύμα βουλής και δυνάμεως, πνεύμα γνώσεως και φόβου του Κυρίου· και θέλει κάμει αυτόν οξύνουν εις τον φόβον του Κυρίου, ώστε δεν θέλει κρίνει κατά την θεωρίαν των οφθαλμών αυτού, ουδέ θέλει ελέγχει κατά την ακρόασιν των ωτίων αυτού· αληθ' εν δικαιοσύνη θέλει κρίνει τους πτωχούς, και εν ευθύτητι θέλει υπερασπίζεσθαι τους ταπεινούς της γης...».** **«Εν δικαιοσύνη...εν ευθύτητι»**, σημαίνει, κατά το θέλημα του Θεού.

«Δεν θέλει κρίνει κατά την θεωρίαν των οφθαλμών αυτού, ουδέ θέλει ελέγχει κατά την ακρόασιν των ωτίων αυτού». Δεν ήταν δέσμος εντυπώσεων, δεδομένων απόψεων, προτιμήσεων, συμπαθειών, παρορμήσεων, που άλλος λίγο, άλλος πιο πολύ είμαστε δεμένοι εμείς, πράγμα που στρεβλώνει την κρίση μας, τις επιλογές μας και τις αποφάσεις μας.

ΤΟ ΠΕΡΠΑΤΗΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΕΔΩ ΣΤΗ ΓΗ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 5

Στους Ιουδαίους κάποτε είπε: *«Όταν υψώσετε τον Υιόν του ανθρώπου, τότε θέλτετε γνωρίσει ότι εγώ είμαι, και απ' εμαυτού δεν κάμνω ουδέν, αληθιά καθώς με edίδαξεν ο Πατήρ μου, ταύτα λαλώ. Και ο πέμψας με είναι μετ' εμού· δεν με αφήκεν ο Πατήρ μόνον· διότι εγώ κάμνω πάντοτε τα αρεσιά εις αυτόν»*, Ιωάννης 8/28,29. Όπως φαίνεται από τα λόγια Του, η κοινωνία Του με τον Πατέρα θεμελιωνόταν πάνω στην εξής βάση: Το κάθε τι που έκανε είχε σαν στόχο να ευχαριστήσει τον Πατέρα. Αυτό ήταν πάντοτε το κίνητρό Του. Δεν ήταν μια σειρά νόμων, κανόνων που καθόριζε τη ζωή Του. Την κάθε στιγμή, καθώς βλέπει το έργο να έχει διαμορφωθεί στη σκέψη του Πατέρα, και νοιώθει την επιθυμία Του, αμέσως το εκτελεί στη γη.

Το μυστικό, λοιπόν, της ζωής Του: Συνεχώς άδειαζε, και ο Πατέρας, βρίσκοντάς Τον αδειανό, Τον γέμιζε. Ο Πατέρας έδειχνε, Αυτός έβλεπε και εκτελούσε. Ο Πατέρας έλεγε, Αυτός άκουγε και ενεργούσε. Όντας σ' αυτή τη σχέση, ο Πατέρας Του χορηγεί τα πάντα. Τον κάνει κοινωνό σε όλα τα πλούτη και τα σχέδιά Του.

Είναι ακριβώς η ίδια σχέση στη βάση της οποίας εργάζεται να υψώσει και εμάς, τους αδελφούς Του, ο Κύριος: να φθάσει κάποτε ο Θεός να είναι *«τα πάντα εν πάσι»*, τα πάντα μέσα σε όλους εμάς, Α' Κορινθίους 15/28. Είναι κατ' αυτή την έννοια που η Γραφή μάς λέει ότι ο Θεός είναι το Α και το Ω. Και είναι επίσης απόλυτα κατ' αυτή την έννοια που ο Κύριος μάς παραγγέλλει: *«Μείνατε εν εμοί, καγώ εν υμίν»*, Ιωάννης 15/4. «Μένω στα λόγια σου» σημαίνει, βασιζομαι απόλυτα στα όσα μου λες, και δεν κάνω απ' τον εαυτόν μου τίποτα. Άρα, η πορεία μας μαζί Του δεν είναι οραματισμοί, αυτοσχεδιασμοί, πρωτοβουλίες, αλλά υπακοή και προσευχή.

Ο Ιωάννης γράφει για το πρόσωπό Του στον πρόλογο του Ευαγγελίου Του (1/14): *«Και ο Λόγος έγεινε σαρξ, και κατώκησε μεταξύ ημών, (και είδομεν την δόξαν αυτού, δόξαν ως μονογενοῦς παρά του Πατρός,) πλήρης χάριτος και αληθείας»*. Όλοι καταλάβαιναν πως υπάρχει μια σχέση Υιού προς Πατέρα, μεταξύ Αυτού και του Θεού.

Τα θαύματα, τα λόγια Του, η ζωή της αγιότητάς Του, η χάρη, όλο το Θείο μεγαλείο και η νητική ομορφιά που

οι μαθητές έβλεπαν καθημερινά επάνω Του, δεν ήταν τίποτα άλλο παρά η εξωτερική, η αποκάλυψη τούτης της βαθιάς κοινωνίας Του με τον Θεό.

Δύο πράγματα ήταν ορατά σ' Αυτόν, που Τον ξεχώριζαν από όλους τους άλλους: Η πιστότητά Του σαν Υιός προς τον Πατέρα, απέναντι στον Θεό, και η πλήρης βεβαιότητά Του ότι, ό,τι αν ζητήσει από τον Θεό Πατέρα θα εισακουσθεί. Τούτο το επισήμανε και η Μάρθα, η αδελφή του Λαζάρου: *«...εξεύρω, ότι όσα ζητήσης παρά του Θεού θέλει σοι δώσει ο Θεός»*, Ιωάννης 11/22.

Απόρροια, τώρα, αυτής της προσωπικής Του σχέσης με τον Πατέρα, ήταν και το έργο Του: η αποκάλυψη του προσώπου του Θεού. Θα πει ο Ίδιος στο Ιωάννης 17/6: *«Εφανέρωσα το όνομά σου εις τους ανθρώπους τους οποίους μοι έδωκας εκ του κόσμου»*. Και ο Ιωάννης θα γράψει στο 1/18: *«Ουδείς είδε ποτέ τον Θεόν, ο Μονογενής Υιός, ο ων εις τον κόλπον του Πατρός, εκείνος εφανέρωσεν αυτόν»*. Αποκάλυψε τον Θεό ως Πατέρα, απλά, με το να δείξει τον εαυτόν Του ως Υιό. Το μυστικό της ζωής Του, όπως είδαμε προηγουμένως, ήταν τούτο: Δεν έλεγε τίποτα που να μην Τον είχε οδηγήσει ο Θεός να το πει, δεν έκανε τίποτα που να μην Του είχε ορίσει ο Θεός να κάνει. Έτσι, ουσιαστικά, διά του Υιού, μιλούσε και ενεργούσε ο Ίδιος ο Θεός. Βλέποντάς Τον, έβλεπαν τον Ίδιο τον Θεό. Με τον τρόπο αυτό αποκαλυπτόταν στις συνειδήσεις τους ο Πατέρας και γνώρισαν πιο καλά από οτιδήποτε άλλο, τη δύναμη, την αγάπη, τη σοφία, την υπομονή, το έλεος, την ευσπλαχνία του Θεού. Γι' αυτό είπε και στον Φίλιππο - και μάλιστα με κάποια απορία - όταν τούτος ο τελευταίος ζήτησε να τους δείξει τον Θεό, *«...Τόσον καιρόν είμαι μεθ' υμών, και δεν με εγνώρισας, Φίλιππε; όστις είδεν εμέ, είδε τον Πατέρα»*, Ιωάννης 14/9. Είναι αυτό ακριβώς το έργο που έχουμε να συνεχίσουμε και εμείς, οι δικοί Του: Να αποκαλύπτουμε Αυτόν που έχει έλθει και έχει κατοικήσει μόνιμα μέσα μας, Ιωάννης 14/23.

Η πλήρης ανάπαυση του Κυρίου στον Πατέρα Του είχε διαμορφώσει έναν ειδικό τρόπο συμπεριφοράς. Πορευόταν κατά πως συναντούσε, χωρίς ιδιαίτερα σχέδια και προγράμματα. Είχε αφεθεί, χωρίς την παραμικρή ανησυχία, στην οδγία του Πατέρα.

Όπου συναντούσε κρύα επιφυλακτικότητα, όπως

ΙΗΣΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ

ΠΡΟΤΥΠΟ ΓΙΑ ΕΜΑΣ

τότε στον Ναό, Ιωάννης 2/20-22, ή αντίσταση, δεν ωθούσε τα πράγματα στα άκρα τους. Η χρήση βίας, αν και με Θεία μέσα, ή και για Θείους σκοπούς - πόσοι δεν το έχουν κάνει - θα Τον οδηγούσε στην σταδιοδρομία όχι ενός Χριστού, αλλά ενός Μωάμεθ.

Κινιόταν με θαυμαστή ευχέρεια. Προχωρούσε όπου Του επέτρεπε η πίστη. Σαν εύρισκε αντίσταση υποχωρούσε, και αποτραβιόταν μέχρι το τελευταίο χαράκωμα. Στη συνέχεια αναλάμβανε με μιας πάλι την επίθεση, για να κερδίσει την εσωτερική ηθική μάχη, έστω κι αν εξωτερικά φάνηκε ότι ηττήθηκε. Παράδειγμα τα τρία Του ταξίδια στην Ιερουσαλήμ. Εκεί που βρήκε αντίσταση, κάθε φορά υποχωρούσε, για να επανέλθει και να συνεχίσει τα πράγματα από κει που τα είχε αφήσει. Όταν Τον έδιωχνε η πόλη (Ιερουσαλήμ), στρεφόταν στην επαρχία. Όταν δεν Τον δέχονταν ως Μεσσία, περιόριζε τον εαυτόν Του στο έργο μιας προφητικής προπαρασκευής. Απαντούσε στις δεδομένες ανάγκες, οι οποίες ήταν γι' Αυτόν, κάθε στιγμή, το σήμα της επιθυμίας του Πατέρα.

Δεν δίδασκε θεολογία. Παίρνοντας αφορμή κάθε φορά από τα γεγονότα και τις καταστάσεις, έκανε την ανάλογη παρουσίαση του Εαυτού Του. Αν π.χ. στο 5^ο κεφάλαιο του Ιωάννη παρουσιάζει τον Εαυτόν Του σαν Αυτόν που έχει τη δύναμη να ανασταίνει νεκρούς, πνευματικά και σωματικά, είναι διότι μόλις έχει δώσει ζωή στα νεκρά μέλη ενός ανήμπορου ανθρώπου. Εάν στο Ιωάννης 6 δηλώνει τον Εαυτόν Του ως τον άρτον της ζωής, είναι διότι μόλις έχει πολλαπλασιάσει τους άρτους.

Δεν πίεζε να πείσει. Τον Νικόδημο τον άφησε να φύγει, περιμένοντάς τον.

Μελετώντας τις κινήσεις Του θαυμάζει κάποιος την ελαστικότητα του Θείου σχεδίου σε σχέση με την ανθρώπινη ελευθερία, και την τέλεια υπακοή με την οποία ο Υιός παραδινόταν στην καθημερινή οδηγία του Πατέρα. Βλέπουμε, την απουσία ενός σχεδίου να γίνεται το σοφότερο και το πλέον θαυμάσιο των σχεδίων. Και η Θεία σοφία, δεχόμενη την ελεύθερη άσκηση της ανθρώπινης ελευθερίας, μπορεί να κάνει ακόμα και τα εμπόδια που η αντίσταση του ανθρώπου αντιπαραβάλλει σ' αυτήν, τα μέσα για να πραγματοποιήσει τα σχέδιά της η Θεία χάρις.

Το έργο Του και η ζωή Του ήταν άρρηκτα συνδεδεμένα ώστε να αποτελούν την απόρροια, τον ανθό, τον καρπό της ζωής Του.

Να αναφέρουμε και τούτο το χαρακτηριστικό της ζωής Του: Είχε χιούμορ για παράδειγμα, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη τους ονόμασε «**βοανεργές**», που σημαίνει, «**υιοί βροντής**», λόγω του εκρηκτικού χαρακτήρα τους, Μάρκος 3/17. Στον Φίλιππο, τότε στην έρημο, που είχε μαζευθεί κόσμος, είπε: «**Πόθεν θέλωμεν αγοράσει άρτους, διά να φάγωσιν ούτοι; (Είλεγε δε τούτο δοκιμάζων αυτόν· διότι αυτός ήξευρε τι έμελλε να κάμνῃ)**», Ιωάννης 6/6. Με άλλα λόγια, ήταν σαν να του έλεγε, «**Φίλιππε, τώρα τι κάνουμε;**».

Ποτέ δεν Τον ακούμε ν' αναφέρει τίποτα για τη δική Του προσφορά στο έργο της σωτηρίας μας. Πάντα τον Πατέρα υψώνει. Λέγει, για παράδειγμα, στο Ιωάννης 3/14-19: «**Ούτω ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμo...**».

Και κάτι για τη σοφία Του: Ποτέ δεν εξετίθετο σε άσκοπους κινδύνους για να μην πειράξει τον Θεό. Παράδειγμα τότε στην έρημο με τους πειρασμούς του Διαβόλου. Κάποτε μάλιστα σκανδαλίσθηκαν και οι αδελφοί Του, θεωρώντας δειλία το ότι δεν ανέβαινε στα Ιεροσόλυμα, Ιωάννης 7/1-8.

Συμμετείχε στον πόνο που έβλεπε γύρω Του. Τότε με τον Λάζαρο εδάκρυσε, Ιωάννης 11/35.

Εκδήλωνε ελεύθερα τα συναισθήματα και την αγωνία Του. Με τους Έλληνες όταν έφευγε απ' τον Ναό είπε: «**Τώρα η ψυχή μου είναι τεταραγμένη· και τι να είπω; Πάτερ, σώσον με εκ της ώρας ταύτης. Αληθιά διά τούτο ήλθον εις την ώραν ταύτην**», Ιωάννης 12/27. Να θυμηθούμε και τα λόγια Του στο Λουκάς 12/50: «**Βάπτισμα έχω να βαπτισθώ, και πώς στενοχωρούμαι εωσού εκτελεσθή;**» Στην Γεθσημανή, στην ώρα της μεγάλης Του αγωνίας, ζήτησε προσευχή απ' τους δικούς Του.

Η ζωή που έζησε ο Ιησούς εδώ στη γη, αυτή είναι η φυσιολογική ζωή για μας. Είναι η πραγματοποίηση της ιδέας «άνθρωπος», όπως την είχε συλλάβει ο Θεός στον νου Του όταν πήρε την απόφαση να μας δημιουργήσει.

Στέλνοντας τον Υιόν, ο Θεός μάς στέλνει ταυτόχρονα ένα μήνυμα: Να, άνθρωπε, για πού σε προόριζα, να τι θα γίνεις εάν Τον ακολουθήσεις.

Οπότε εμείς έχουμε να κάνουμε τούτο το απλό: να βάλουμε τη ζωή μας δίπλα στη δική Του, να τη δούμε στο φως της δικής Του ζωής, και να κάνουμε τις απαραίτητες διορθώσεις με τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος, με το οποίο μας έχει σφραγίσει.

**Θανάσης Νικολόπουλος
Ε.Ε.Ε. Φιλιατρών**

Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΜΟΥ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ευχαριστώ τον Θεό που μπορώ να απευθυνθώ σε όλους εσάς για τη χάρη Του στη ζωή μου.

Μεγάλωσα σε ένα περιβάλλον που είχε όλα όσα μπορούσε κάποιος άνθρωπος να πει ότι είχε για να είναι ευτυχισμένος. Ευχαριστώ τον Θεό για τους γονείς μου, που μου παρείχαν κάθε τι απαραίτητο για να μπορέσω να ζήσω μια φυσιολογική ζωή.

Σαν νέος προσπαθούσα να γεμίσω την ψυχή μου με διάφορα πράγματα. Είχα μέγα πάθος τη μουσική, η οποία με απασχολούσε ώρες ατέλειωτες. Ζούσα έντονα τη ζωή αυτή. Άλλα όσο περισσότερο τη γευόμουνά τόσο περισσότερο μεγάλωνε μέσα μου ο φόβος, η ταραχή και η ανασφάλεια. Βυθιζόμουν περισσότερο και περισσότερο. Όσο πιο έντονα επιζητούσα τη χαρά μέσα σε αυτό που ο κόσμος, το πνεύμα του κόσμου προσφέρει, τόσο μεγάλωνε μέσα μου το κενό. Αλλά ο Κύριος είναι ελεήμων. Στη δουλειά που εργαζόμουν συνάντησα έναν άνθρωπο του Θεού που μου μίλησε για τον Χριστό. Ο Χριστός σώζει αμαρτωλούς και αυτό μου το έλεγε διαρκώς. Μου έδωσε μια Καινή Διαθήκη. Είχα σπίτι μου, αλλά δυστυχώς, όπως οι περισσότεροι, δεν την είχα διαβάσει. Άρχισα να τη διαβάζω και τη διάβαζα δεχόμενος ότι είναι πραγματικά ο Λόγος του Θεού χωρίς να αμφισβητήσω αυτά που έλεγε. Αγαπητέ φίλε, αγαπητή φίλη, αγαπητή ψυχή σε προσκαλώ, σε προσκαλεί ο Ιησούς Χριστός να έλθεις στον Λόγο Του. Δοξάζω και ευγνωμονώ τον Θεό που με ελευθέρωσε από το βάρος των ενοχών μου και από την καταδίκη της αμαρτίας. Οι φόβοι μου, τα βάρη που είχα, όλα αυτά τα πήρε ο Σταυρός, τα πήρε ο Χριστός, ο Αμνός του Θεού, που πέθανε για όλους τους ανθρώπους. Είναι ο Θεός που το θαυμαστό σχέδιό Του αφορά όλους τους ανθρώπους. Ο απ. Παύλος θα πει ότι ο Θεός θέλει όλοι να σωθούν και να έλθουν σε επίγνωση της αλήθειας (Α΄ Τιμ. 2/4).

Πολλοί θεωρούν ότι η χριστιανική ζωή είναι μια μίζερη ζωή, μια ζωή γεμάτη στερήσεις, γεμάτη εντολές και ότι είναι κάτι δύσκολο. Δυστυχώς αυτό είναι έργο του πονηρού και ανθρωποκτόνου, του διαβόλου, που μισεί τον άνθρωπο. Όσοι γνώρισαν αληθινά τον Χριστό στη ζωή τους, γνωρίζουν ότι η ζωή με τον Χριστό είναι μια ζωή ελευθερίας, μια ζωή ειρήνης, μια ζωή γεμάτη, μια ζωή άφθονη.

Αν πραγματικά, αγαπητή ψυχή, θέλεις να γευτείς την πληρότητα, την ολοκλήρωση στη ζωή σου, καθώς

όλα γύρω σου και μέσα σου βουλιάζουν, μόνον ο ΧΡΙΣΤΟΣ, ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΘΕΟΣ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ, μπορεί να σου την προσφέρει. Η Θεϊκή αγάπη του Πατέρα, η χάρη του Ιησού Χριστού και η κοινωνία του Αγίου Πνεύματος μπορούν να αλλάξουν την καρδιά σου, μπορούν να σου δώσουν αυτό που πραγματικά ψάχνεις. Μην ζητιανεύεις για λίγη χαρά, για λίγη ευτυχία, προσπαθώντας να γεμίσεις τη ζωή σου με όσα ο κόσμος αυτός προσφέρει. Έλα στον ΧΡΙΣΤΟ, έλα να ξεδιψάσεις, έλα να χορτάσεις, έλα σε ΕΚΕΙΝΟΝ που γεννήθηκε και ήλθε στον κόσμο να σε συναντήσει, έγινε άνθρωπος, ο Θεός φανερώθηκε εν σαρκί για να συναντήσει εσένα τον αμαρτωλό. Σου προσφέρει το άγιο χέρι Του, σου προσφέρει την αιώνια ζωή σαν κληρονομιά. Η αιώνια δόξα είναι και αποτελεί δώρο εξαιτίας της ανεκδιήγητης δωρεάς του Θεού. Δέξου με πίστη αυτή τη μεγάλη σωτηρία. Δέξου σήμερα με την καρδιά σου το Ευαγγέλιο της σωτηρίας. Θέλει να γράψει το όνομα σου στο ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. Στην προς Ρωμαίους 10/9-10 διαβάζουμε τη διαβεβαίωση: «...εάν ομολογήσης διά του στόματός σου τον Κύριον Ιησούν, και πιστεύσης εν τη καρδιά σου ότι ο Θεός ανέστησεν αυτόν εκ νεκρών, θέλεις σωθή· διότι με την καρδίαν πιστεύει τις προς δικαιοσύνην, και με το στόμα γίνεται ομολογία προς σωτηρίαν».

Μιχάλης Θεοδωρίδης

Με ευχαριστία και ευγνωμοσύνη (1821-2021)

Η Εθνική Συνέλευση της Επιδαύρου
(Ludwig Michael von Schwanthaler), Βουλή των Ελλήνων

Καθώς φεύγει το 2021, ολοκληρώνονται και οι εορτασμοί για τα 200 χρόνια από την αποτίναξη του οθωμανικού ζυγού. Μερικά χρόνια αργότερα, μετά την έκρηξη της Επανάστασης και με την άφιξη του πρώτου κυβερνήτη, Ιωάννη Καποδίστρια, στην Ελλάδα, μπαίνουν τα θεμέλια του Νεοελληνικού Κράτους και ξεκινάει η επιχείρηση αποκατάστασης του Ελληνικού Έθνους σε όλα τα επίπεδα.

Μια κοσμογονία δημιουργικών και ανακαινιστικών έργων επιτελείται. Ποιος θα μπορούσε να το φανταστεί! Μέχρι το 1827 συντάσσονται και ψηφίζονται 3 Συντάγματα. Επίδαυρος 1822, Άστρος 1823 και Τροιζίνας 1827. Αυτό της Τροιζίνας, μάλιστα, αποτέλεσε ένα υπόδειγμα φιλελεύθερης σκέψης, το οποίο κατά τον αείμνηστο καθηγητή του Συνταγματικού Δικαίου, Αριστόβουλο Μάνεση, «...υπερέβαινε όλα τα ευρωπαϊκά συντάγματα της εποχής του». Δυστυχώς παρέμεινε κενό γράμμα και ανεφάρμοστο.

Οι εμπνευσμένες ιδέες του ευσεβούς και αδιάφθορου πατριώτη Κυβερνήτη συγκρούονταν χωρίς τέλος με αυτές πολλών αγωνιστών. Το τέλος του, θέμα χρόνου, ήταν προδιαγεγραμμένο και τραγικό. Η συγερή δολοφονία του από ελληνικά χέρια, το 1831, σημάδεψε αρνητικά την ιστορία του Ελληνικού Έθνους. Στο πρόσωπό του καθώς και σε αυτό του Ρήγα του Βελεστινλή θα μπορούσαμε να διακρίνουμε την αδάμαστη θέληση, τη γαλήνη και τη βεβαιότητα για την αποστολή που ο καθένας τους είχε αναλάβει.

Σε άλλων αγωνιστών που έπεσαν για το μεγάλο σκοπό, τα αρώματα είναι διαφορετικά. Ένα τέτοιο ξέχυσε και ο Μάρκος Μπότσαρης, για τον οποίο ο ιστορικός Κων. Παπαρρηγόπουλος έγραψε στην ιστορία του Ελληνικού Έθνους: «Ο Μάρκος ήταν από τους πιο ηρωικούς και ευγενείς Έλληνες μαχητές. Κανείς δεν ήταν εφάμιλλός του. Ήταν αρνί με καρδιά λιονταριού».

Και ας μην ξεχνάμε, αγαπητοί, ότι οι παρακαταθήκες πολλών αγωνιστών δεν αφορούν μόνο το Ελληνικό Έθνος αλλά όλη την παγκόσμια οικογένεια. Στο «Φυσικής Απάνθισμα» του Ρήγα ποιος μπορεί να προσπεράσει αδιάφορα τους λόγους του; «**Οποιος ελεύθερα συλλογάται, συλλογάται καλά**». Και έρχεται ο Ανώνυμος Έλληνας στην Ελληνική Νομαρχία να σφραγίσει τα προηγούμενα γράφοντας: «**Η ζωή του αληθούς πολίτου πρέπει να τελειώνει ή διά την ελευθερίαν του ή με την ελευθερίαν του**».

Αγαπητοί φίλοι, καθώς τα φώτα των εορτασμών σε λίγο θα σβήσουν και η αυλαία θα πέσει, εμείς, επίγονοι εκείνων των ανεπανάληπτων αναστημάτων, καταθέτουμε άλλη μια φορά την ευχαριστία και ευγνωμοσύνη μας στον Θεό. Ίσως είναι λίγο και μικρό, το κάνουμε όμως με την καρδιά μας, προσευχόμενοι ταυτόχρονα το έθνος μας να περάσει απ' την οδό της μετανοίας διά της πίστεως, γονυκλινές ενώπιον του Σωτήρα του κόσμου όλου, Ιησού Χριστού, και να δεχθεί την πρόσκληση της σωτηρίας.

Ελεύθερο ΒΗΜΑ

ΕΝΑ ΣΧΟΛΙΟ ΣΤΟΝ ΑΡΧΙΜΗΔΗ

Ερχονται κάποιες στιγμές που στεκόμαστε μπροστά σ' ένα πρόσωπο του παρελθόντος μ' έναν σχεδόν ιδιαίτερο θαυμασμό και με το δέος των συντελεσμένων αιώνων, των οποίων ο μακρινός απόηχος και η λάμψη φθάνουν μέχρι το σήμερα.

Ο λόγος για τον Αρχιμήδη για τον οποίο τόσα λίγα γνωστά μάς παραδόθηκαν. Ίσως πρόκειται για την πιο πολυσύνθετη προσωπικότητα της αρχαιότητας που έβαλε ανεξίτηλα τη σφραγίδα της στα μαθηματικά, τη μηχανική, την αστρονομία με καταπληκτικές εφευρέσεις που όμοιες δεν υπήρξαν στα χρόνια εκείνα. Κι όμως, αυτός ο επιφανής σοφός θεράπευσε τη θετική επιστήμη με το ήθος ενός ταπεινού μάστορα, ο οποίος δεν καταδεχόταν να καταγράψει τις τεχνικές του ανακαλύψεις κι αφού σύμφωνα με το πνεύμα της εποχής ό,τι εξυπηρετούσε πρακτικές και χρηστικές ανάγκες ή το κέρδος ήταν κάτι ανάξιο και σχεδόν αμελητέο, ειδικά ως προς τις ανώτερες πνευματικές εκδηλώσεις και εκφράσεις της ποίησης και της φιλοσοφίας. Αν πάντως ο Σωκράτης δίδαξε με τον προφορικό λόγο τη φιλοσοφία της μαιευτικής αυτογνωσίας αφήνοντας μια αιώνια παρακαταθήκη αρετής και στάσης ζωής δοκιμασμένες στη λυδία λίθο του αληθούς, από την άλλη ο Αρχιμήδης μίλησε σχεδόν αποκλειστικά με τη γλώσσα των τεχνικών εφευρέσεων, φανερώνοντας με αυτόν τον τρόπο την αρετή του πρακτικού και θετικού νου.

Θα μπορούσαν να ειπωθούν πολλά τόσο για τη θετική επιστημονική του σκέψη όσο και για τις εφευρέσεις του, αλλά δεν είναι του παρόντος. Ο ίδιος ωστόσο απέδιδε μεγαλύτερη σημασία στα μαθηματικά. Δυστυχώς αγνοούμε το σύνολο του έργου του που χάθηκε μέχρι το τέλος της ύστερης αρχαιότητας.

Ας θυμηθούμε όμως ανάμεσα και σε άλλα, πως ήταν οι εμπνευσμένες εφευρέσεις του Αρχιμήδη που καθυστέρησαν τους Ρωμαίους επί τρία χρόνια στην πολιορκία των Συρακουσών: καταπέλτες,

γερανοί και ίσως καυστικά κάτοπτρα αναχαίτισαν την ορμή των ρωμαϊκών λεγεώνων και ναυτικών δυνάμεων σπάζοντας το ηθικό των πολιορκητών.

Μέχρι σήμερα θεωρείται ο Αρχιμήδης πατέρας της Φυσικής (στατική του στερεού σώματος), της Υδροστατικής, ενώ τελειοποίησε το ελληνικό σύστημα αρίθμησης και πρωτοασχολήθηκε με τη διαφορική γεωμετρία.

Εξαιρετικά σημαντικές εφευρέσεις του Αρχιμήδη ήταν ο κοχλίας (υδραντλία για τον καθαρισμό των νερών του Δέλτα του Νείλου και για την ύδρευση και άρδευση της περιοχής), το πολύσπαστο (τροχαλία), το πλανητάριο (σύνθετη συσκευή που έμπαινε σε κίνηση με μια στροφή σε όλους τους διαφορετικούς χρόνους περιφοράς, εμφανίζοντας από τον ορίζοντα της γης τον Ήλιο, τη Σελήνη και τους πέντε ως τότε γνωστούς πλανήτες και μέχρι που ο Ήλιος εξαφανιζόταν και η Σελήνη έμπαινε στην κωνική σκιά της γης).

Ο Αρχιμήδης ευτύχησε να λάβει εκλεκτή εκπαίδευση στη γνώση των θετικών επιστημών στο μεγάλο ελληνιστικό παιδευτικό κέντρο της Αλεξάνδρειας. Δάσκαλοί του στη μαθηματική επιστήμη ήταν οι διάδοχοι του Ευκλείδη, ενώ έγινε και φίλος με τον διάσημο μαθηματικό Κόνωνα τον Σάμιο. Ταυτόχρονα διατήρησε προσωπική σχέση και επιστημονική επαφή με τον Ερατοσθένη της Κυρήνειας, διευθυντή της βιβλιοθήκης της Αλεξάνδρειας. Θα μπορούσαμε κάπως σύντομα και συμπυκνωμένα να πούμε, ότι όπως για τον Πυθαγόρα και τον Πλάτωνα, έτσι και για τον Αρχιμήδη, οι μορφές και τα απτά πράγματα είναι σκιές ή πιο χονδροειδείς καταστάσεις ανωτέρων ιδεών. Θεωρούσε δηλαδή ότι η αλήθεια βρισκόταν στις ιδέες και σε πιο λεπτά νοητικά επίπεδα και σ' αυτά επικέντρωνε την προσοχή του. Ίσως, όπως αναφέρει ο Wallis, ο Αρχιμήδης σκοπίμως κάλυπτε τα ίχνη της ζωής του και τα ίχνη των ερευνών του, δείχνοντας μια απροθυμία να αποκαλύψει τα μυστικά των μεθόδων που εφήρμοζε. Έτσι δημιουργήθηκε ένας θρύλος

γύρω από την προσωπικότητά του. Γενικά θα τον χαρακτηρίζαμε ως μια φυσιογνωμία που πέρασε από την ιστορία στο φαντασιακό και στον μύθο μιας παγκόσμιας συλλογικής συνείδησης.

Κάποτε και μέσα σε όλα τα κατορθώματα του ακούραστου μυαλού του Αρχιμήδη συγκλονιζόμαστε με δέος πρωτόγνωρο από τη φοβερή τούτη διατύπωση (σαν λαξευμένη σε μάρμαρο αθανασίας) όταν κατάφερε μ' ένα πολύσπαστο (σύστημα τροχαλιών) να καθελκύσει ένα μεγάλο και πολυτελές καράβι για λογαριασμό του τυράννου των Συρακουσών Ιέρωνα, με τον οποίο κατά πάσα πιθανότητα είχε συγγενικούς δεσμούς και που τον βοήθησε δραστικά στην αμυντική οργάνωση των Συρακουσών έναντι των Ρωμαίων, καθώς ο Αρχιμήδης είχε την επίβλεψη του τρόπου και των μεθόδων απόκρουσης των επιθέσεων του εχθρού· η φράση είναι παροιμιώδης:

«Δός μοι πᾶ στῶ καί τάν γᾶν κινάσω».

Μετ.: Δώστε μου ένα μέρος για να σταθώ και μπορώ να κινήσω και αυτή τη γη.

Φίλοι μου, ο Αρχιμήδης βρήκε τελικά ένα άδοξο θάνατο περί το 212 π.Χ. από τη λόγχη ενός Ρωμαίου στρατιώτη, καθώς δεν υπάκουσε σε εντολή του και την ώρα που ήταν απορροφημένος σε ένα πρόβλημα. Ο μεγάλος μα και ταπεινότατος επιστήμονας της αρχαιότητας που έκανε τον λογικό προβληματισμό ένα διαρκές πείραμα, που καταξίωσε την αρετή του πρακτικού πνεύματος και της εφαρμοσμένης τεχνικής σκέψης, καθιερώνοντας την «εις άτοπον απαγωγή» δεν πρόλαβε τον Χριστό.

Όμως κάπως φυσικά ή και τελείως παράδοξα η απόλυτη και ξάστερη λογική του Αρχιμήδη που ζητά ένα σημείο να σταθεί για να κινήσει τη γη συναντά μέσα στο κύμα και την ένταση της ιστορίας τα λόγια του Χριστού:

«...πάντα είναι δυνατά εις τον πιστεύοντα»¹

«Εάν έχετε πίστιν ως κόκκον σινάπεως, θέλετε είπει προς το όρος τούτο “Μετάβηθι εντεύθεν εκεί, και θέλει μεταβή”, και δεν θέλει είσθαι ουδέν αδύνατον εις εσάς».²

Αγαπητοί αναγνώστες, κάποτε η λογική, πέρα από τα επί μέρους και αποσπασματικά κατορθώματά της, εξαντλείται. Ο άνθρωπος χωρίς το ζωοποιό αίμα της θυσίας του Χριστού είναι ένα άδειο δοχείο. Και τότε την ανεπάρκεια της αγκομαχούσας λογικής έρχεται να συμπληρώσει η πίστη, η οποία δεν καταργεί τη λογική αλλά την εξακτινώνει ως το θαύμα και την υπέρβαση. Ο απόστολος Παύλος στην επιστολή προς Εφεσίους θα πει (2/20): «εποικοδομηθέντες επί το θεμέλιον των αποστόλων και προφητών, όντος ακρογωνιαίου λίθου αυτού του Ιησού Χριστού· εν τω οποίω πάσα η οικοδομή συναρμολογουμένη αυξάνεται εις ναόν άγιον εν Κυρίω· εν τω οποίω και σεις συνοικοδομείσθε εις κατοικητήριον του Θεού διά του Πνεύματος». Αυτό σημαίνει ότι όταν ο χριστιανός στηρίζεται αποκλειστικά στον ακρογωνιαίο λίθο που είναι ο Χριστός, τότε έχει στη διάθεσή του την υπερβάλλουσα δύναμη του Θεού και για άγιο σκοπό μπορεί να μετακινήσει την ίδια τη γη.

Εν κατακλείδι: ο Αρχιμήδης μέσα στον απάραμιλλο ενθουσιασμό μιας εφεύρεσης ευχήθηκε ουσιαστικά να μπορεί κάπου να σταθεί (δηλ. να βρει ένα σταθερό σημείο αναφοράς) για να κινήσει τη γη. Όμως, αν ο άνθρωπος παρά τη θνητότητα και τη φθαρτή του αδυναμία σταθεί σ' αυτό το ένα και μοναδικό σημείο με πίστη, τον ακρογωνιαίο λίθο του ζωντανού και αναστημένου Χριστού, τότε ίσως όχι μόνο αξιωθεί να κινήσει τη γη αλλά και να κινητοποιήσει τις ουράνιες δυνάμεις του αιωνίου φωτός και της ακατάλυτης δικαιοσύνης προς δόξαν Θεού και επιστροφή αθανάτων ψυχών.

Ο Λυχνιοφόρος

¹ Ματθ. 9/23

² Ματθ. 17/20

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΩΣ ΗΘΙΚΗ

(Μέρος 2^ο)

ΥΠΑΡΧΕΙ ΛΥΣΗ ΚΑΙ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ;

Όμως τεράστια ερωτηματικά υψώνονται από έντιμες συνειδήσεις μέσα στους αιώνες. Κύριος ο Θεός απαντάει υπό μορφήν ερώτησης στον άνθρωπο, Ιεζ. 18/23: «*Μήπως εγώ θέλω τωόντι τον θάνατον του ανόμου, λέγει Κύριος ο Θεός, και ουχί το να επιστρέψη από των οδών αυτού και να ζήσει;*» και Ιεζ. 33/11: «*Ζω εγώ, λέγει Κύριος ο Θεός, δεν θέλω τον θάνατον του αμαρτωλού, αλλά να επιστρέψη ο ασεβής από της οδού αυτού και να ζή.*»

Η ΘΑΥΜΑΣΤΗ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΑΜΑΡΤΩΛΟΥ ΩΣ ΕΡΓΟ ΧΑΡΙΤΟΣ

Ο Θεός, όμως, πριν την πτώση των πρωτοπλάστων και φυσικά των απογόνων τους – όλων ημών – είχε συλλάβει ένα μοναδικό σχέδιο αποκατάστασης για το ενδεχόμενο της πτώσης του ανθρώπου. Διά της θυσίας του Υιού του με θάνατο σταυρικό δίνει στον άνθρωπο τη δυνατότητα να επανέλθει στη θέση που προηγουμένως κατείχε. Μοναδικές προϋποθέσεις **η μετάνοια και η πίστη** για να ζωοποιηθεί πνευματικά, «*Ο Θεός όμως πλούσιος ων εις έλεος, διά την πολλήν αγάπην αυτού με την οποίαν ηγάπησεν ημάς, και ενώ ήμεθα νεκροί διά τα αμαρτήματα, εξωοποίησεν ημάς μετά του Χριστού· (κατά χάριν είσθε σεσωσμένοι)*» (Εφ. 2/4-5).

Έτσι ο Ιησούς Χριστός εκπροσωπώντας και αντικαθιστώντας τον πεπτωκότα αμαρτωλό ενώπιον του δικαίου Θεού, εξοφλεί το χρέος μας ως τέλειος άνθρωπος, χωρίς αμαρτία. Όταν λοιπόν διαβάζουμε στην προς Εβραίους 4/15 «*...αλλά πειρασθέντα κατά πάντα καθ' ομοιότητα ημών, χωρίς αμαρτίας*», μπορούμε να αντιληφθούμε και το περιεχόμενο της ίδιας επιστολής 5/9: «*Και γενόμενος τέλειος κατεστάθη αίτιος σωτηρίας αιωνίου εις πάντας τους υπακούοντας εις αυτόν...*».

Σε ποια τελειότητα, όμως, αναφέρεται ο θεόπνευστος συγγραφέας; Ποιο το περιεχόμενό της; Η τελειότητα έγκειται στο ότι ο Κύριος κατά

την ενανθρώπισή Του, ζώντας μέσα σ' έναν αμαρτωλό κόσμο, απέρριψε τις προκλήσεις του Σατανά και αναδείχθηκε νικητής διά της υπακοής, **δηλ. δεν αμάρτησε**, (Α΄ Πέτρου 2/22) «*...όστις αμαρτίαν δεν έκαμεν, ουδέ ευρέθη δόλος εν τω στόματι αυτού*», παραδίδοντας ελεύθερα τη θέλησή Του εις το θέλημα του Πατρός.

Αυτός ήταν ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς κατεστάθη τέλειος. Δεν ενήργησε την αμαρτία σε οποιαδήποτε μορφή και εκδήλωσή της, με αποτέλεσμα ο Πατέρας Θεός να δεχθεί τη θυσία του. Θυσία ενός δικαίου και αναμάρτητου προσώπου που απαιτούσε η θεία δικαιοσύνη. **Το χρέος μας εξοφλήθηκε και διαγράφηκε.** Το έργο του Κυρίου μας στον σταυρό δεν χρειάζεται να επαναληφθεί ή να συμπληρωθεί ως ημιτελές. Εγένετο άπαξ (NON BIS IN IDEM - όχι δις επ' αυτό). Όμως χρειάζεται μια μοναδική προϋπόθεση. **Η πίστη.** Η προσωπική αποδοχή, διά της ελευθέρας θελήσεως του πλάσματος προς το πρόσωπο του Ιησού Χριστού και της θυσίας Του στον σταυρό του Γολγοθά. Ο Υιός γίνεται **α)** η γέφυρα επανένωσης της ανθρώπινης οικογένειας με τον Θεό. **β)** Ο άνθρωπος ξαναβρίσκει εις το πλήρες την ηθική του ταυτότητα, ως καινή κτίση πλέον, και ενδύεται όλα εκείνα τα μεγαλειώδη στοιχεία με τα οποία είχε πλασθεί, κατ' εικόνα και ομοίωση Θεού, δηλ. όλες τις ιδιότητες και τα χαρακτηριστικά του Θεού, που είχε απωλέσει λόγω της ανυπακοής του.

Και εδώ πρέπει να λάβουμε υπόψη τα εξής: Το «*κατ' εικόνα ημών και ομοίωσιν ημών*» σημαίνει ότι ο τριαδικός Θεός εποίησε τον άνθρωπο με όλο το υλικό των δικών Του ιδιοτήτων και χαρακτηριστικών κατά τρόπο τέλειο. Όλα τούτα δε, πριν την πτώση των πρωτοπλάστων. Όταν ο Θεός ολοκλήρωσε το έργο Του ο άνθρωπος ήταν από κάθε πλευρά αψεγάδιαστος, ως ψυχοπνευματική προσωπικότης, κατ' εικόνα και ομοίωσή Του. Δεν χρειαζόταν ο άνθρωπος να δοκιμασθεί, εκκαλείτο μόνο να υπακούσει εν τη ελευθερία του. Το βλέπουμε άλλωστε στη Γένεση, 1/26-27, την έκτη μέρα της δημιουργίας: ήταν η ημέρα της δημιουργίας και του ανθρώπου, στο τέλος της οποίας ο Θεός είδε ότι τα πάντα ήσαν καμωμένα «*καλά*

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗ ΒΙΒΛΟ

λίαν». Η αιτία της πτώσης του ανθρώπου ήταν η ηθελημένη κάκιστη χρήση της ηθικής του ελευθερίας.

Στο πεδίο τούτο ο Θεός δεν ανεμείχθη. Αντιθέτως, μετά την πτώση ο Θεός δοκίμαζε και δοκιμάζει τον άνθρωπο που επικαλείται το όνομά Του. Εδώ ο Θεός έχει κάθε λόγο να το κάνει. Οι εξετάσεις είναι απαραίτητες όποτε το κρίνει, όπως στην περίπτωση του Αβραάμ. Διαβάζουμε στη Γένεση 22/1 (κείμενο των Εβδομήκοντα): «*Και ἐγένετο μετὰ τὰ ῥήματα ταῦτα ὁ θεὸς ἐπείραξεν¹ τὸν Αβραάμ καὶ εἶπεν πρὸς αὐτὸν Αβραάμ, Αβραάμ...*».

Ο Αβραάμ, απόγονος του πεπτωκότος Αδάμ, αξιολογήθηκε απ' τον Θεό δίδοντας εξετάσεις πίστεως. Αυτό συμβαίνει και με μας σήμερα αν ο Θεός θελήσει κάτι τέτοιο.

ΟΙ ΒΙΒΛΙΚΕΣ ΣΦΡΑΓΙΔΕΣ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ: «*Ὅθεν εἰάν τις εἶναι ἐν Χριστῷ, εἶναι νέον κτίσμα· τα ἀρχαία παρήλθον, ἰδοὺ τα πάντα ἐγένεον νέα*» (Β' Κορ. 5/17).

Η ΕΝΘΑΡΡΥΝΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ: «*...καὶ διὰ τούτο παραξενεύονται, ὅτι σεις δὲν συντρέχετε με αὐτοὺς εἰς τὴν αὐτὴν ἐκχείλισιν τῆς ἀσωτίας, καὶ σας βλασφημοῦσιν· οἵτινες θέλουσιν ἀποδώσει λόγον εἰς ἐκεῖνον ὅστις εἶναι ἔτοιμος νὰ κρίνη ζῶντας καὶ νεκρούς*» (Α' Πέτρου 4/4).

Στη βάση λοιπόν της προηγούμενης διαδικασίας η σταυρική θυσία υψώνεται και αναδεικνύεται:

α) ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
β) Η ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ
ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ταυτόχρονα ο άνθρωπος ανασύρει μέσα από τον κονιορτό της αμαρτωλής λήθης και παγερής αδιαφορίας του για το επέκεινα, έννοιες, αλήθειες, προβληματισμούς, ερωτήματα, ευαισθησίες. Και αυτό είναι το αποτέλεσμα της επίδρασης του Ευαγγελίου της Χάριτος και του περιεχομένου της χριστιανικής διδασκαλίας.

Ο νόμος των εντολών που πιστοποιούσε και

βεβαίωνε την ενοχή των ανθρώπων ενώπιον του αγίου Θεού, συμπληρώνεται με την παρήγορη διακήρυξη ότι ο Υιός του Θεού: «*...παρεδόθη διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, καὶ ἀνέστη διὰ τὴν δικαίωσιν ἡμῶν*» (Ρωμ. 4/25).

Τώρα πλέον ο δρόμος είναι ανοιχτός για όλους. Το αντίτιμο εισόδου είναι δωρεάν και συγκεκριμένο. **Η ΕΛΕΥΘΕΡΩΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΣΑ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΣΑ ΘΕΛΗΣΗ, Η ΟΠΟΙΑ ΔΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΛΕΙΤΑΙ ΝΑ ΑΓΚΑΛΙΑΣΕΙ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ.** Ο μυθικός Σίσυφος² και η τραγικά διαχρονική αντανάκλασή του, ο άνθρωπος, φθάνοντας στο τέλος της τραγικής του ανάβασης, δεν ξαναγυρίζει πίσω για να φορτωθεί το λιθάρι. Το έχει κάνει άπαξ διά παντός ο Ιησούς Χριστός. Ο δρόμος προς τον Γολγοθά δεν είναι μία ψευδαίσθηση, ένας αντικατοπτρισμός. Είναι μια ιστορική και αντικειμενική πραγματικότητα, που μπορεί να μετατραπεί σε προσωπική κληρονομιά κάθε ανθρώπου αν το θελήσει.

Ο Υιός του Θεού, ο μέγας εθελοντής διαβεβαιώνει: «*Τότε εἶπα, Ἰδοὺ ἐρχομαι· ἐν τῷ τόμῳ τοῦ βιβλίου εἶναι γεγραμμένον περὶ ἐμοῦ*» (Ψαλμ. 40/7), και ο ευαγγελιστής Ιωάννης (1/14) γράφει: «*Και ὁ λόγος ἐγένετο σὰρξ, καὶ κατώκησε μεταξύ ἡμῶν, (καὶ εἶδομεν τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ τοῦ Πατρὸς) πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας*». Έτσι λοιπόν στο τέλος της αποστολής του ο Νόμος φωτίζει και αποκαλύπτει το ιστορικό πρόσωπο του Ιησού Χριστού, (Ρωμ. 10/4) «*Ἐπειδὴ τὸ τέλος τοῦ νόμου εἶναι ὁ Χριστὸς πρὸς δικαιοσύνην εἰς πάντα τὸν πιστεύοντα*».

Στην αποκάλυψη, όμως, των σχεδίων του Θεού για τη σωτηρία και την αποκατάσταση του ανθρώπου δεν αρκεί η θεωρητική γνώση της προηγούμενης αλήθειας. Γιατί αν αυτό μόνο αρκούσε, η Θεολογία, η θρησκευτική διδασκαλία και οι παραδόσεις θα αποδεικνύονταν επαρκείς για τη συγχώρηση της αμαρτίας. Όμως ο Λόγος του Θεού μας λέει ότι «*...καὶ χωρὶς χύσεως αἵματος δὲν γίνεται ἄφεσις*» (Εβρ. 9/22). Ο Υιός ανέλαβε την πληρωμή των λύτρων που χρωστάγαμε. Ανέβηκε στον σταυρό, πλήρωσε και έγινε η γέφυρα μεταξύ Θεού

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΩΣ ΗΘΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗ ΒΙΒΛΟ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 5

και του πεπτωκότος αμαρτωλού. Το «τετέλεσται» δεν είναι κραυγή πόνου και απόγνωσης του Υιού του Θεού. Είναι το νικηφόρο σάλπισμα της νίκης κατά της αμαρτίας. Το έργο ολοκληρώθηκε. Ο αμαρτωλός πλέον μπορεί να σωθεί και να έχει είσοδο ενώπιον του αγίου Θεού. Αν κατευθύνει διά πίστεως τη θέλησή του στο πρόσωπο του Υιού και μετανοήσει, αναγεννάται, (Εφ. 2/5,8) «...και ενώ ήμεθα νεκροί διά τα αμαρτήματα, εξωποίησεν ημάς μετά του Χριστού· (κατά χάριν είσθε σεσωσμένοι) [...] Διότι κατά χάριν είσθε σεσωσμένοι διά της πίστεως· και τούτο δεν είναι από σας· Θεού το δώρον...».

Ο ΚΙΝΗΤΗΡΙΟΣ ΜΟΧΛΟΣ ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ - ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΣΕΙΣ

- 1) Μάρκος 10/51-52: «Και αποκριθείς, λέγει προς αυτόν ο Ιησούς, Τι θέλεις να σοι κάμω; Και ο τυφλός είπε προς αυτόν, Ραββουνί, να αναβλέψω. Ο δε Ιησούς είπε προς αυτόν, Ύπαγε· η πίστις σου σε έσωσε. Και ευθύς ανέβλεψε, και ηκολούθει τον Ιησούν εν τη οδώ». Ο Κύριος απευθύνεται **στο θέλω** του τυφλού. Ο Βαρτίμαιος εκθέτει τη θέλησή του στη διάθεση του Κυρίου. Η σωτηρία ακολουθεί με συνέπεια την ανάβλεψή του στη βάση της πίστης του προς τη δύναμη του Κυρίου.
- 2) Λουκάς 15/17-18: «Ελθών δε εις εαυτόν, είπε, Πόσοι μισθωτοί του πατρός μου περισσεύουσιν άρτον, και εγώ χάνομαι υπό της πείνης! Σηκωθείς θέλω υπάγει προς τον πατέρα μου, και θέλω ειπεί προς αυτόν, Πάτερ, ήμαρτον εις τον ουρανόν και ενώπιον σου· και δεν είμαι πλέον άξιος να ονομασθώ υιός σου· κάμε με ως ένα των μισθωτών σου». **Ο άσωτος εκδηλώνει την αφυπνισμένη θέλησή του** και επιστρέφει μετανοημένος στην πατρική εστία.
- 3) Ματθ. 21/28-31: «Άνθρωπος τις είχε δύο υιούς·

και ελθών προς τον πρώτον είπε, τέκνον, υπαγε σήμεραν εργάζου εν τω αμπελώνι μου. Ο δε αποκριθείς είπε, **Δεν θέλω**· ύστερον όμως μετανοήσας, υπήγγε. Και ελθών προς τον δεύτερον είπεν ωσαύτως. Και εκείνος αποκριθείς είπεν, **Εγώ υπάγω, κύριε· και δεν υπήγγε**». Η προηγούμενη ιστορία συνθέτει την θαυμαστή εικόνα λειτουργίας δύο θελήσεων σε δύο μεταπτωτικές φάσεις τους. Η μία αρχικά αρνητική, που μετατρέπεται σε υγιή υπακοή· η δε αρχικά καταφατική που κατόπιν μετατρέπεται σε άρνηση και ανυπακοή.

- 4) Στην Αποκάλυψη 3/20 η εικόνα μιλάει μόνη της: «**Ιδού, ίσταμαι εις την θύραν και κρούω· εάν τις ακούση της φωνής μου, και ανοίξη την θύραν, θέλω εισέλθει προς αυτόν, και θέλω δειπνήσει μετ' αυτού και αυτός μετ' εμού**».

Σαν αποτέλεσμα στις προηγούμενες περιπτώσεις έχουμε στην α) σωτηρία, στην β) υπαρξιακή αφύπνιση του ασώτου, στην γ) μια θαυμαστή περιγραφή της λειτουργίας ελευθέρων θελήσεων, στην δ) ο Κύριος με ικετήριους λόγους καλεί τον άνθρωπο ως ελευθέρα και ηθική προσωπικότητα να δεχθεί την πρόσκλησή Του.

Αν η ελεύθερη βούλησή μας εξαλειφθεί και καταστεί η μεγάλη απόυσα του εσωτερικού μας κόσμου, το ηθικό σύστημα καταρρέει και χάνεται.

Ιωάννης Γρίζος
(συνεχίζεται)

- 1 Πειράζω = εξετάζω μέσω δοκιμής
- 2 Σίσυφος = μυθική προσωπικότητα που την χαρακτήριζε ο δόλος και η πανουργία. Τούτα ήταν τα αίτια της καταδίκης του απ' τους θεούς, να φορτώνεται ένα τεράστιο λιθάρι για να το μεταφέρει στην κορυφή ενός βουνού. Λίγο πριν να το κατορθώσει, το λιθάρι κατακυλούσε πίσω και ο Σίσυφος επαναλάμβανε απ' την αρχή συνεχώς την ατέλειωτη ποινή του.

Ωδή για την Ειρήνη

Ειρήνη! Ειρήνη!
 αδιάφθορος λόγος και όραμα.
 Οι ματωμένοι πόθοι μας ζήτησανε την ανάλαφρη σκιά σου·
 Διψασμένοι οδοιπόροι όλοι εμείς να πιούμε,
 το νέκταρ της πηγής σου!
 Θρήνοι ακούστηκαν από μακριά,
 Κλαυθμοί θρυμματισμένων εξοπλισμών μ' απορία,
 οιμωγή και έκπληξη πυρηνικών οσθέθρων!
 Στα πεδία των μαχών ανθίζουν τώρα λευκές μαργαρίτες.
 Θρηνεί ο Άρης κι ο Ιανός!
 Τα λάβαρα του μίσους δεν θα υψωθούνε πια.
 Άδειες οι αίθουσες των σοφών Συμβουσιών.
 Οι «συνθήκες της ντροπής» στοιβάζονται, τίτλοι χωρίς αξία, στον κάλαθο των ακρήσιτων.
 Στους κάμπους των επικών κατορθωμάτων δεν ακούγονται καλπασμοί ίππων
 διαβαίνει οδόδροση η Χάρη.
 Λευκό περιστέρι διέτρεξε τους μελανούς μας αιθέρες.
 Η φωνή μάς ήρθε από ψηλά, ειρήνη, ειρήνη στους βλαούς!
 Νεφέλη δόξας υπέρλαμπρη φέρνει οχούμενο τον Άρχοντα της ειρήνης.
 Δεν φυτρώνει ειρήνη στα σπίτια των ασεβών,
 ταραγμένη θάλασσα η ψυχή τους εκρίπτει καταπάτημα και πηλό.
 Μάταια αυτοί αναζητούν οράματα ειρήνης
 «ειρήνη δεν είναι στους ασεβείς», λέγει Κύριος!
 Η ειρήνη έστρωσε το δείπνο της, της χαράς στον άγιο βόφο των σειπών παθημάτων.
 Εκεί, ο Δημιουργός της ειρήνης, ο Κύριος της δικαιοσύνης μας είναι εκεί.
 Εκεί, «δικαιοσύνη και ειρήνη εφιλήθηκαν
 έλεος και αλήθεια συναπαντήθηκαν».
 Από τις ματωμένες πηηγές Του
 εμείς εδρέψαμε τον καρπό του Πνεύματος,
 «ειρήνη στον μακράν και στον πλησίον»!
 Ω, σεις, τραγικοί επαίτες της ειρήνης
 στραφείτε εδώ στον Άρχοντα της ειρήνης
 χωρίς πορείες και κινήματα, χωρίς θύματα και θυσίες
 θα βρείτε εκεί ν' αναβλύζουν τα νερά της χαράς αφθονία ειρήνης κι αιώνια αλήθεια.

Θάνος Καρμπόνης

Πάντα επίκαιρος και διδακτικός ο Λόγος του Θεού. Το θέμα της μετανάστευσης, της προσφυγιάς, του κατατρεγμού, αλλά και της μαγείας, της περιέργειας ή και της περιπέτειας συνυπάρχει μαζί μας από την εποχή των Πρωτοπλάστων. Επιθυμούμε να γνωρίσουμε νέους τόπους, κόσμους, συνήθειες.

Είναι εντυπωσιακό το να ακούμε συχνά πυκνά πολλούς ανθρώπους, ιδιαίτερα νέους να λένε πως θέλουν να ταξιδέψουν, να γνωρίσουν πρόσωπα και πράγματα. Ο τουρισμός είναι εκδήλωση αυτής μας της επιθυμίας, που οι ρίζες της κρύβονται μέσα στην πρώτη και κυρίαρχη ευλογία του Δημιουργού μας. *«Αυξάνεσθε και πληθύνεσθε και γεμίσατε την γην, και κυριεύσατε αυτήν, και εξουσιάζετε επί των ιχθύων της θαλάσσης, και επί των πετεινών του ουρανού, και επί παντός ζώου κινουμένου επί της γης»* (Γεν.1 /28).

Τούτη η υπέροχη ευλογία εν τούτοις πολύ γρήγορα μετατράπηκε σε κατάρα, σε δυστυχία, σε απόγνωση, σε κατατρεγμό, σε καταστροφή, σε θάνατο εξαιτίας του ανυπάκουου, του αντάρτη και ανέκαθεν αυτοπροσδιοριζόμενου «προοδευτικού» ανθρώπου.

Στο εξουσιάζετε επί των ιχθύων της θαλάσσης και επί των πετεινών του ουρανού και επί παντός ζώου κινουμένου επί της γής, αυθαίρετα πρόσθεσε ο άνθρωπος και το «επί παντός ανθρώπου κινουμένου επί της γής». Περιφρονήθηκαν οι συμβουλές του Δημιουργού και το θεϊκό πλάσμα «Άνθρωπος» υποτάχθηκε στη φύση, στους περιορισμούς και στη φθορά της, καθώς ακολούθησε τις οδηγίες ενός ερπετού. Το σερνόμενο φίδι έγινε ο αξιόπιστος σύμβουλος του ανθρώπου αντί του Δημιουργού των πάντων Θεού. Ο Αδάμ έγινε ο πρώτος άστεγος μετανάστης, φεύγοντας από τον Κήπο της Εδέμ και ντυμένος ζώο. Κάτι ανάλογο έπαθε και ο πρωτότοκος γιος του Αδάμ, ο Κάιν. Διώχθηκε από το οικογενειακό του περιβάλλον, μεταναστεύοντας ανατολικά και έγινε κυνηγός, καθώς η γη που καλλιεργούσε, ποτισμένη τώρα με το αίμα του Άβελ, αρνήθηκε στο εξής να του δίνει τους καρπούς της. Ο Κάιν ως γνωστόν ήταν γεωργός, ενώ ο Άβελ ποιμένας προβάτων.

Και οι μεταναστεύσεις συνεχίστηκαν και συ-

Λιοντάρια

νεχίζονται μέχρι σήμερα. Μια από αυτές καταγράφεται στο 17^ο κεφ. του βιβλίου Βασιλέων Β' της Π. Διαθήκης.

Ο βασιλιάς της Ασσυρίας εκστράτευσε εναντίον της Σαμάρειας, την κατέκτησε και βίβια μετοίκνησε τους κατοίκους της στην Ασσυρία ανταλλάσσοντάς τους με διάφορες άλλες φυλές που έφερε από εκεί. Οι μέτοικοι, όπως ήταν φυσικό, έφεραν στην Σαμάρεια τους θεούς τους και τις συνήθειές τους, σε έναν τόπο που ο ίδιος ο Δημιουργός είχε πεί στους Ισραηλίτες, πως θα είναι τόπος δικής Του λατρείας, εάν βεβαίως οι ίδιοι ακολουθούσαν τις συμβουλές Του. Οι Ισραηλίτες, όμως, δεν υπάκουσαν και εγκαταλειμμένοι από τον Θεό υποδουλώθηκαν στους Ασσύριους. Η λατρεία του αληθινού Θεού σχεδόν εγκαταλείφθηκε και νέες λατρείες ειδώλων και δαιμονίων, συνοδευόμενες από ανθρωποθυσίες, κυριαρχούσαν στην Σαμάρεια, πράγμα αδιανόητο για όσους από τους εναπομείναντες Ισραηλίτες παρέμεναν πιστοί στον αληθινό Θεό. Το αποτέλεσμα ήταν να πέσουν λιοντάρια μέσα στις πόλεις και να αποδεκατίζουν τον λαό. Ο βασιλιάς της Ασσυρίας, μαθαίνοντας από πιστούς Ισραηλίτες την αιτία της πληγής, διέταξε να επιστρέψουν στην Σαμάρεια ιερείς του τοπικού θεού και να δίδαξουν τους κατοίκους πως πρέπει να φοβούνται τον θεό του τόπου.

Το γεγονός αυτό οδηγεί τη σκέψη μας στη σημερινή κατάσταση καθώς η μετανάστευση και ο τουρισμός φέρνουν νέα και κατώτερα ήθη και έθιμα στον τόπο μας, με αποτέλεσμα ο βούρκος της διαφθοράς να μολύνει τις αληθινές, πραγματικές ανθρωπιστικές μας αξίες. Ένα τμήμα της νεολαίας, ακαλίνωτο, καθιερώνει καινούργιες συνήθειες, επιβάλλει τους δικούς του νόμους και ηθικούς κώδικες απασχολώντας πολύ συχνά όλη τη χώρα. Η εγκληματικότητα, συνοδευόμενη από ανήκουστες ακάθαρτες δράσεις, ανθεί. Οι εναπομείναντες πιστοί «Σαμαρείτες» της πατρίδας μας, αρκετά έκπληκτοι, είδαν τον τελευταίο καιρό στις τηλεοράσεις αγριογούρουνα να σεργιανούν «οικογενειακώς» στο κέντρο της Θεσσαλονίκης.

και χοίροι

Μερικές μέρες αργότερα τα είδαν και στα βόρεια προάστια της Αθήνας. Το γεγονός δημιουργεί συνειρμούς. Μήπως με αυτές τις «επισκέψεις» θα πρέπει να θυμηθούμε τα λιοντάρια της Σαμάρειας; Στην Σαμάρεια υπήρχε η αγριότητα του κατακτητή με τις ανθρωποθυσίες, στην πατρίδα μας όμως υπάρχει ολοφάνερα μια ξέφρενη ηθική ακαθαρσία. Τι γίνεται με τις παρενοχλήσεις, τις παιδεραστίες, τον Σοδομοισμό, την πάσης φύσεως ξεχυμένη διαφθορά, τις κλοπές, τις προκλητικές γύμνες, τους βιασμούς τις κακοποιήσεις γερώντων και γεροντισσών, το έγκλημα σε όλες τις μορφές του, την αθεΐα κλπ;

Προ μερικών δεκαετιών βρέθηκα στην Ρουμανία. Τότε έτυχε κάποιος γνωστός να με ξεναγήσει στο «καμάρι» της περιοχής εκείνης, που ήταν ένα χοιροτροφείο! Στην είσοδο της μονάδας έπρεπε να απολυμανθούν σχολαστικά επισκέπτες και εργαζόμενοι πατώντας πάνω σε ταπέτα εμποτισμένα με απολυμαντικά φάρμακα, προκειμένου να μη μολυνθούν οι χοίροι! Τα υπηρεσιακά αυτοκίνητα περνούσαν μέσα από αυλάκια γεμάτα επίσης με απολυμαντικά υγρά προκειμένου να απολυμανθούν οι ρόδες τους! Τέτοιες σχολαστικές προφυλάξεις για το χοιροστάσιο! Μπαίνοντας όμως στους χώρους που βρίσκονταν τα ζώα η κατάσταση ήταν απελπιστική, όσο και αν φρόντιζαν οι χοιροτρόφοι να καλύψουν την πραγματικότητα. Είδα με τα μάτια μου στα δάπεδα χοιρίδια νεκρά, μισοφαγωμένα από τα μεγάλα, η δυσσομία ήταν απαίσια και η αναγούλα βασανιστική. Δεν έβλεπα την ώρα να φύγουμε απ' τη μονάδα.

Αβίαστα τώρα ο νους μας σκέφτεται τη σημερινή επιδημική κατάσταση. Φάρμακα, εμβόλια, ανακοινώσεις πάνω σε ανακοινώσεις, μάσκες και κάθε είδους προφυλάξεις για την σωματική μας εξωτερική προστασία. Απαραίτητα βεβαίως από κάθε πλευρά.

Τι γίνεται όμως με την πνευματική, την εσωτερική μας καθαριότητα; Ο κόσμος περπατάει και παραμιλάει επαναλαμβάνοντας μηχανικά ονόματα εμβολίων, παιδεραστών, σοδομιτών, μολοτοφόρων, εκβιαστών, κακών ανθρώπων που

“Ο Χριστός θα έλθει και θα διαχωρίσει το αλώνι Του.

Πλασμένοι κατ' εικόνα και ομοίωσή Του, δεν είναι δυνατόν την εικόνα Του να την προσβάλλουμε κατ' αυτόν τον τρόπο. Ας σταθούμε ενώπιον των ευθυνών μας.”

ενοσείρουν μίσος, δικασμό, πρωταθλητές των οποίων υπήρξαν. Άνθρωποι που «οδόν ειρήνης δεν αγνώρισαν» (Ρωμ. 3/17). Ας μείνουμε σκεπτικοί πάνω σε αυτή την πραγματικότητα ζητώντας έλεος από τον Θεό. Προσωπικά ο καθένας μας ας παραμείνει δέσμιος του Αγιογραφικού «και θέλεις λαλήσει τους λόγους μου προς αυτούς, εάν τε ακούσωσιν, εάν τε απειθήσωσι..» (Ιεζ. 2:7) καθώς επίσης του «κήρυξον τον λόγον· εγκαίρως, ακαίρως· έλεγξον, επίπληξον, πρότρεψον μετά πάσης μακροθυμίας και διδαχής» (Β' Τιμ.4/2). Και στο «...εάν άνθρωπος απειροσκέπτως πέσει εις κανέν αμάρτημα, σεις οι πνευματικοί διορθόνετε τον τούτον με πνεύμα πραότητος, προσέχων εις σεαυτόν, μην και συ πειρασθής» (Γαλ.6:1).

Ο Χριστός θα έλθει και θα διαχωρίσει το αλώνι Του. Πλασμένοι κατ' εικόνα και ομοίωσή Του, δεν είναι δυνατόν την εικόνα Του να την προσβάλλουμε κατ' αυτόν τον τρόπο. Ας σταθούμε ενώπιον των ευθυνών μας. Στους Σαμαρείτες έστειλε λιοντάρια και κατάλαβαν πως αιτία ήταν οι παραβάσεις τους. Σε εμάς ίσως στέλνει χοίρους για να μας υπενθυμίσει το τι συνέβη με τους χοίρους των Γαδάρων στη λίμνη της Γεννησαρέτ. Ας μην κάνουμε αυτό που έκανε το πλήθος και οι χοιροτρόφοι των Γαδάρων που παρακάλεσαν τον Χριστό να φύγει από τον τόπο τους. Ο Χριστός, βέβαια, «εμβάς εις το πλοίον», έφυγε (Λουκ.8:37). Και οι Γαδαρνοί έμειναν -αλίμονό τους- με τα νεκρά και ζωντανά γουρούνια τους.

Αλέξανδρος Δαδάος

Η αγάπη των πολ

Ματθ.24/3-14: «Και ενώ καθόταν επάνω στο βουνό των ελαιών, ήρθαν κοντά του, κατ' ιδίαν, οι μαθητές, λέγοντας: Πες μας, πότε θα γίνουν αυτά; Και ποιο θα είναι το σημείο τής παρουσίας σου, και της συντέλειας του αιώνα; Και απαντώντας ο Ιησούς, τους είπε: Βλέπετε μήπως κάποιος σας πλανήσει· επειδή, θάρθουν πολλοί στο όνομά μου, λέγοντας: Εγώ είμαι ο Χριστός· και θα πλανήσουν πολλούς. Και θα ακούσετε πολέμους και φήμες πολέμων· προσέχετε, μη ταραχτείτε· επειδή, όλα αυτά πρέπει να γίνουν· αλλά, δεν είναι ακόμα το τέλος. Επειδή, θα εγερθεί έθνος ενάντια σε έθνος, και βασιλεία ενάντια σε βασιλεία· και θα γίνουν πείνες και μεταδοτικές αρρώστιες, και σεισμοί κατά τόπους. Όλα αυτά [είναι] αρχή ωδίνων. Τότε, θα σας παραδώσουν σε θλίψη, και θα σας θανατώσουν· και θα είστε μισούμενοι από όλα τα έθνη εξαιτίας τού ονόματός μου. Και τότε, πολλοί θα σκανδαλιστούν· και θα παραδώσουν ο ένας τον άλλον, και θα μισήσουν ο ένας τον άλλον. Και θα σηκωθούν πολλοί ψευδοπροφήτες, και θα πλανήσουν πολλούς. Και επειδή η ανομία θα πληθύνει, η αγάπη των πολλών θα ψυχρανθεί. Εκείνος, όμως, που [θα] έχει υπομείνει μέχρι τέλους, θα σωθεί. Και τούτο το ευαγγέλιο της βασιλείας θα κηρυχθεί σε ολόκληρη την οικουμένη, για μαρτυρία σε όλα τα έθνη· και, τότε, θάρθει το τέλος».

Ζούμε σε μια εποχή ανομίας η οποία διαρκώς μεγαλώνει. Όσους νόμους και αν θεσπίζουμε, όση παιδεία και αν λαμβάνουμε, η ανομία αυξάνεται. Δεν είναι θέμα πολιτισμού, προόδου της επιστήμης και της τεχνολογίας, της άνθησης της οικονομίας, της σωστής πολιτικής. Είναι θέμα καρδιάς. Σε ποιον ή πού έχουμε δώσει την καρδιά μας. Οι ιστορικοί λένε ότι η ιστορία γράφεται από τους νικητές και είναι αλήθεια. Όλες οι συμφωνίες γίνονται για λόγους συμφέροντος. Όχι γιατί αυτό είναι το σωστό αλλά γιατί αυτό μας συμφέρει. Όταν οι Σπαρτιάτες έστειλαν να ρωτήσουν τους Αθηναίους αν θα συμμαχούσαν με τους Πέρσες ή θα τους πολεμούσαν όπως οι ίδιοι, τότε οι Αθηναίοι τους απάντησαν: Έχουμε το ίδιο αίμα, την ίδια γλώσσα, την ίδια θρησκεία και τα ίδια ήθη. Θα πολεμήσουμε μαζί σας εναντίον τους. Λίγα χρόνια αργότερα η ίδια η Σπάρτη επιτίθεται στην Αθήνα σε έναν πόλεμο που κράτησε περισσότερα χρόνια και στοίχισε τη ζωή σε πολλούς περισσότερους ανθρώπους. Σας θυμίζει κάτι αυτό; Το ίδιο επαναλήφθηκε μετά την επανάσταση του 1821 με δύο εμφύλιες συγκρούσεις, περισσότερα

θύματα, βαναυσότητα, προδοσία. Το ίδιο μετά τον Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο που μόλις τελείωσε, ξεκίνησε ο εμφύλιος στην Ελλάδα ο οποίος ήταν βαναυσότερος, αγριότερος με περισσότερα θύματα και πληγές. Δεν είναι θέμα αίματος, γλώσσας, θρησκείας, παιδείας και ηθών. Είναι κάθε φορά ποιο νομίζουμε ότι είναι το συμφέρον μας. Και φυσικά όταν βγάζουμε τον Θεό από τη ζωή μας το συμφέρον μας είναι τόσο κοντόφθαλμο. Δεν βλέπουμε πέρα από τη μύτη μας. Για τη ζωή μας, για το άτομό μας, για το γόητρό μας. Ο εγωισμός μας μάς τυφλώνει. Δεν μαθαίνουμε από τα λάθη μας γιατί δεν ταπεινωθήκαμε.

Το ίδιο πρόβλημα είχαν οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι την εποχή του Χριστού:

Ματθ.23/29-30: «Αλλοίμονο σε σας, γραμματείς και Φαρισαίοι, υποκριτές· επειδή, κτίζετε τους τάφους των προφητών, και στολίζετε τα μνημεία των δικαίων· και λέτε: Αν ήμασταν στις ημέρες των πατέρων μας, δεν θα είχαμε συμμετοχή μαζί τους στο αίμα των προφητών.»

Ακόμα και η επιστημονική πρόοδος γίνεται με τον ίδιο τρόπο, πάνω στο τι μας συμφέρει. Για παράδειγμα θα έχετε ακούσει για την περίφημη κλιματική αλλαγή. Οι περισσότεροι επιστήμονες υποστηρίζουν ότι γι' αυτό ευθύνεται ο άνθρωπος αλλά κάτι τέτοιο δεν αποδεικνύεται. Το κλίμα πάντα μεταβαλλόταν σε όλες τις χρονικές κλίμακες. Υπήρχαν περίοδοι που αύξανε η θερμοκρασία και περίοδοι που μειωνόταν. Επειδή όμως ξοδεύονται πολύ μεγάλα ποσά για την κλιματική αλλαγή, αν κάποιος προσπαθήσει να δημοσιεύσει κάτι που αποδεικνύει το αντίθετο, τότε η δημοσίευση απορρίπτεται και ο επιστήμονας περιθωριοποιείται. Για να δημοσιεύσεις ένα επιστημονικό άρθρο πρέπει ορισμένοι αξιολογητές να το εγκρίνουν. Όμως αυτοί οι αξιολογητές είναι ανώνυμοι και με αυτόν τον τρόπο δεν μπορούν να ελεγχθούν. Επιπλέον την τελική επιλογή την έχει το περιοδικό και αν η δημοσίευση συμβαδίζει με τα συμφέροντά του ή την πολιτική του το δημοσιεύει. Αν όχι το απορρίπτει με γενικές και αόριστες αιτιολογίες. Η αλήθεια όποτε μας συμφέρει φανερώνεται. Όποτε δεν μας συμφέρει σκεπάζεται ή παραποιείται. **Ρωμ.1/18:** «...κατακρατούν την αλήθεια με [μέσα] αδικίας».

Γιατί συμβαίνει αυτό; Η ίδια η καρδιά μας, μάς προδίδει. Ο εγωισμός μάς εξουσιάζει. Η ζήλια μάς

λών θα ψυχρανθεί

κατατρώει. Το μίσος και η πικρία δεν μας αφήνουν να ησυχάσουμε, να συγχωρήσουμε τους άλλους. Δεν μπορούμε να αγαπήσουμε ανιδιοτελώς. Είμαστε όλοι κάτω από τον ίδιο νόμο δουλείας: μικρά παιδιά, μορφωμένοι επιστήμονες, θαρραλέοι ηγέτες, καλλιτέχνες. Όλοι: **Ησ.1/5**: «Ολόκληρο το κεφάλι [είναι] άρρωστο, και όλη η καρδιά εξαντλημένη· 6 από το πέλμα τού ποδιού μέχρι το κεφάλι δεν υπάρχει σ' αυτόν ακεραιότητα, αλλά τραύματα, και μελανιές, και σάπια έλκη· δεν πείστηκαν ούτε δέθηκαν ούτε μαλακώθηκαν με αλοιφή»

Υπάρχει γιατριά; **Ιερ.2/13**: «Επειδή, δύο κακά έπραξε ο λαός μου· εγκατέλειψαν εμένα, την πηγή των ζωντανών νερών, [και] έσκαψαν για τον εαυτό τους λάκκους, λάκκους συντριμμένους, που δεν μπορούν να κρατήσουν νερό.» Μόνο αν επιστρέψουμε στην πηγή των ζωντανών νερών, της ζωής, της αγάπης και δεν στραφούμε σε άλλους και άλλα πράγματα που δεν μπορούν να μας ξεδιψάσουν.

Ρωμ.7/14: «...εγώ, όμως, είμαι σαρκικός, πουλημένος κάτω από την εξουσία τής αμαρτίας.» Συνήθως μιλάμε για την αμαρτία-αστοχία μας ως κάτι απρόσωπο, αόριστο, νεφελώδες. Η αμαρτία δεν είναι απρόσωπη. Έχει πρόσωπο, έχει αφεντικό που έχει δικαιώματα πάνω μας γιατί εμείς του τα έχουμε δώσει. Όταν κάνουμε μια μικρή ανυπακοή, υπακούμε στον απαρχής ανθρωποκτόνο διάβολο, σε αυτόν που γεννάει τα τόσα κακά που βλέπουμε και ακούμε γύρω μας. Και του δίνουμε το δικαίωμα της πρόσβασης στην καρδιά μας. Εμείς του δίνουμε το κλειδί. Πουλάμε τον εαυτό μας στον δυνάστη μας για λίγο νερό και ούτε αυτό γενούμαστε.

Ρωμ.7/21-24: «Βρίσκω, λοιπόν, τούτον τον νόμο, ότι, ενώ εγώ θέλω να κάνω το καλό, κοντά μου βρίσκεται το κακό. Επειδή, βρίσκω [μεν] ευχαρίστηση στον νόμο τού Θεού κατά τον εσωτερικό άνθρωπο· όμως, βλέπω μέσα στα μέλη μου έναν άλλο νόμο, που αντιμάχεται στον νόμο τού νου μου, και με αιχμαλωτίζει στον νόμο τής αμαρτίας, που είναι μέσα στα μέλη μου. [Ω], ταλαίπωρος άνθρωπος εγώ· ποιος θα με ελευθερώσει από το σώμα αυτού τού θανάτου;»

Μόνο ο Χριστός. Γιατί; Γιατί έγινε ο ίδιος αμαρτία, πλήρωσε για την αμαρτία μας για να δικαιωθούμε, για να μας ελευθερώσει από την εξουσία της αν το θελήσουμε, αν το ζητήσουμε.

Ρωμ.8/10: «Αν, όμως, ο Χριστός [είναι] μέσα σας, το μεν

σώμα είναι νεκρό για την αμαρτία· το δε πνεύμα ζωή για τη δικαιοσύνη.»

Ήταν δύο μικρά παιδιά που έπαιζαν και το ένα έβαλε το χέρι του σε μία τρύπα, σφήνωσε και δεν μπορούσε να το βγάλει. Μαζεύτηκε κόσμος να βοηθήσει αλλά δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα. Το παιδί τρομοκρατημένο δεν άκουγε και δεν καταλάβαινε κανέναν. Τότε ο φίλος του παιδιού του λέει στη γλώσσα που καταλάβαιναν μόνο οι δυο τους: Έχεις το χέρι σου γροθιά ή χαλαρό; Γροθιά. Αφησέ το χαλαρό τελείως και άσε εμένα να το τραβήξω. Τότε το παιδί εμπιστεύτηκε τον φίλο του και το χέρι βγήκε. Πρέπει να ταπεινωθούμε και να εμπιστευθούμε τον Κύριο για να ελευθερωθούμε. Όσο είμαστε γεμάτοι από τον εαυτό μας είναι σαν να έχουμε γροθιά το χέρι μας και προσπαθούμε μόνοι μας.

Όμως, καθώς πληθαίνει η ανομία, η αγάπη ψυχραίνεται. Σήμερα περισσότερο από χτες. Αύριο ακόμα περισσότερο. Διάβαζα για τον ήρωα της επανάστασης Οδυσσέα Ανδρούτσο. Πρόσφερε τα πάντα για την Ελλάδα και κάποιοι Έλληνες τον δολοφόνησαν με τον πιο βάνανσο τρόπο. Ο Κολοκοτρώνης καταδικάστηκε σε θάνατο και έζησε σε ένα μπουντρούμι για πολλούς μήνες χωρίς ήλιο. Να αγωνιστώ για τους Έλληνες και οι Έλληνες να με προδίδουν, να μου συμπεριφέρονται απάνθρωπα, χειρότερα και από εχθρό; Αξίζει; Ας κοιτάξουμε στο πρόσωπο του Βασιλιά μας, του Κυρίου μας. Αξίζει να αφήσει τον ουρανό, να γίνει άνθρωπος, να μας υπηρετήσει με έναν τέτοιο τρόπο και μετά οι άνθρωποι να τον σκοτώσουν με τον πιο βασανιστικό τρόπο; Η απάντηση έρχεται από τον προφήτη Ησαΐα: «Θα δει [τους καρπούς] του πόνου της ψυχής του, και θα χορτάσει· ο δίκαιος δούλος μου θα δικαιώσει πολλούς διαμέσου τής επίγνωσής του· επειδή, αυτός θα σηκώσει τις ανομίες τους.» (**Ησ.53/11**).

Ο Απόστολος Παύλος, που τόσα πρόσφερε, άξιζε να περάσει όλα αυτά; Η απάντηση έρχεται από τα χείλη του: **Β' Κορ.6/4-6**: «αλλά, σε κάθε τι συνιστώντας τον εαυτό μας ως υπηρέτες τού Θεού, με πολλή υπομονή, με θλίψεις, με ανάγκες, με στενοχώριες, με ραβδισμούς, με φυλακές, με ακαταστασίες, με κόπους, με αγρυπνίες, με νηστείες· με καθαρότητα, με γνώση, με μακροθυμία, με αγαθότητα, με Πνεύμα Άγιο, με αγάπη ανυπόκριτη».

Γιάννης Πασπαλλής

Η ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ AMY

Η Έιμι Καρμάρκλ γεννήθηκε το 1867 στο Millisle (Μιλάλιλ) της Βόρειας Ιρλανδίας. Ήταν το πρώτο απ' τα επτά παιδιά της οικογένειας. Το 1894, έλαβε πρόσκληση από μια φίλη της να ενωθεί με την Ιεραποστολή της Αγγλικανικής Εκκλησίας στο Μπανγκαλόρ. Αργότερα διακόννησε για ένα σύντομο διάστημα στην Κεϋλάνη (σημερινή Σρι Λάνκα). Έφτασε στη Νότια Ινδία τον Νοέμβρη του 1895, όπου θα έμενε για την υπόλοιπη ζωή της.

Η Ινδία, με τα χρώματά της και την όμορφη κουλτούρα της, ήταν γνωστή ως «το Κόσμημα» της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Το κλίμα ήταν καλύτερο για την υγεία της Έιμι απ' ότι στις προηγούμενες διακονίες της (στην Ιαπωνία). Η Έιμι υπέφερε σ' όλη τη ζωή της από νευραλγία, η οποία της προκαλούσε πόνους και αδυναμία σε όλο το σώμα και την καθήλωνε πολλές φορές για εβδομάδες στο κρεβάτι. Οι πρώτοι ιεραπόστολοι με τους οποίους έμενε, παραπονιόντουσαν για τους ειδωλόλατρες και νοιάζονταν περισσότερο για τον εαυτό τους παρά για τη διάδοση του Ευαγγελίου. Έτσι, το 1896, η Έιμι πήγε στην περιοχή Τιννεβέλι για να μείνει με τον Χριστιανό εργάτη Thomas Walker και τη γυναίκα του.

Ο Thomas Walker άρχισε να διδάσκει στην Έιμι τη δύσκολη γλώσσα Ταμίλ. Πριν εξοικειωθεί καλά με τη γλώσσα, η Έιμι ταξίδευε στην ξηρή και γεμάτη σκόνη περιοχή με μια ομάδα Ινδών γυναικών που λεγόταν η Έναστρη Ομάδα, κηρύττοντας τον Χριστό σε όποιον ήθελε να ακούσει. Φορούσε ινδικά ενδύματα και ζούσε με Ινδές, οι οποίες είχαν διωχθεί επειδή ασπάσθηκαν τον Χριστιανισμό, πράγμα που στην Ινδία ήταν ντροπή. Μερικές διώχθηκαν από τα σπίτια τους, άλλες βασανίστηκαν ή δολοφονήθηκαν. Πολλές γυναίκες και κοπέλες έρχονταν μαζί στον Χριστό, συχνά ζητώντας καταφύγιο για να ξεφύγουν από τους ναούς όπου υπηρετούσαν ως εκδιδόμενες.

Μια μέρα, η Πρίνα, μια μικρή Ινδή που είχε πουληθεί στον ναό από τη χήρα μητέρα της, αντλούσε νερό για τον ναό, κοντά στο μέρος όπου μιλούσε η Έιμι. Η Έιμι μιλούσε για έναν Θεό που αγαπούσε όλους, οποιασδήποτε κάστας. Η Πρίνα σταμάτησε για να ακούσει. Ενδιαφερόταν πολύ, αλλά ήξερε ότι δεν πρέπει να τη δουν να μιλάει με μια λευκή γυναίκα. Έκρυψε τα λόγια της Έιμι βαθιά στην καρδιά της και έφυγε βιαστικά.

Εκείνη τη βδομάδα η Πρίνα επρόκειτο να «παντρευτεί» έναν από τους κύριους θεούς του ναού. Προσπάθησε να δραπετεύσει, αλλά την έπιασαν και σαν τιμωρία σημάδεψαν τα χεράκια της με μια πυρωμένη μασιά (σι-

δερένια τοιμπίδα). Κατατρομαγμένη, η Πρίνα θυμήθηκε τα ευγενικά λόγια της Έιμι για έναν Θεό που την αγαπούσε και αποφάσισε να κάνει μια ακόμα απόπειρα απόδρασης. Κατάφερε να δραπετεύσει και έφτασε στην πόρτα της Έιμι. Όταν η Έιμι την είδε, ήξερε ότι δεν θα μπορούσε να τη στείλει πίσω. Θα έδερναν το κοριτσάκι, ίσως θα το σκότωναν. Η Έιμι θα μπορούσε να είχε συλληφθεί και φυλακιστεί για απαγωγή, αλλά ήταν πρόθυμη να το ρισκάρει.

Καθώς η Έιμι άρχισε να μελετάει σε βάθος το σύστημα των καστών, έμαθε ότι ο Ινδουϊσμός ενθάρρυνε τη σκληράβια παιδιών στους ναούς. Βαθιά ριζωμένη στη θρησκεία ήταν η πρακτική να πουλάνε μικρά κορίτσια και αγόρια για να «παντρευτούν» τους Βραχμάνους ιερείς. Η Έιμι άρχισε να συνειδητοποιεί όλο και πιο πολύ, ότι πολλά παιδιά της Ινδίας αφιερώνονταν στους θεούς από τους γονείς ή τους κηδεμόνες τους και ζούσαν σε ηθικό και πνευματικό κίνδυνο. Η συνάντηση της Έιμι με την Πρίνα άνοιξε τα μάτια της για να διακρίνει το φοβερό κακό της παιδικής πορνείας και να αφιερώσει την υπόλοιπη ζωή της στην καταπολέμησή του.

Καθώς η διακονία της Έναστρης Ομάδας αυξανόταν,

CARMICHAEL ΣΤΗΝ ΙΝΔΙΑ

διαδίδονταν τα νέα για τη διακονία διάσωσης της Έιμι στους ναούς. Μωρά, παιδιά και έφηβοι άρχισαν να χτυπάνε την πόρτα της μέχρι που μαζεύτηκαν πάνω από 50 παιδιά. Η Έιμι κατάλαβε ότι η ευαγγελιστική διακονία της είχε τελειώσει.

Το 1901, η Έιμι και οι Walkers μετακόμισαν στο Ντοναβούρ (Dohnavur). Εκεί η Έιμι ίδρυσε την Αδελφότητα του Ντοναβούρ (η οποία υπάρχει μέχρι σήμερα), αποτελώντας καταφύγιο για πρώην εκδιδόμενα παιδιά. Για 55 χρόνια διέσωζε παιδιά από τους ναούς και τα μεγάλωναν δικά της. Τα παιδιά και η κοινότητα την ονόμαζαν «**Αμμά**» που σημαίνει «**μητέρα**» στη γλώσσα Ταμίλ.

Όταν οι Ινδουϊστές ιερείς ανακάλυψαν τι έκανε η Έιμι, έγιναν έξω φρενών. Πολλές φορές οι οικογένειες των παιδιών ή γυναίκες από τον ναό ζητούσαν πίσω τα κορίτσια. Ήταν χειρότερο όταν τα παιδιά πίστευαν στον Χριστό, γιατί τότε - συχνά - αντιμετώπιζαν έντονους διωγμούς από τους συγγενείς τους.

Το 1901, μια οικογένεια έκανε μήνυση εναντίον της Έιμι. Θα μπορούσε να είχε φυλακισθεί, αλλά η Έιμι έμεινε απτόητη. Αν ένα παιδί ζητούσε καταφύγιο, αμέσως του πρόσφερε στέγη και ελπίδα αιώνιας ζωής. Η υπόθεση απορρίφθηκε τελικά το 1914.

Όταν η Έιμι μπήκε στον αγώνα εναντίον αυτής της πονηρής πρακτικής, ακόμα και οι άλλοι ιεραπόστολοι την κατηγορούσαν. Νόμιζαν ότι υπερέβαλε. Η Έιμι προσηγοιείτο ότι ήταν Ινδή και έβαφε καφέ το δέρμα της με σακούλες του τσαγιού, για να μπορέσει να επισκεφθεί τους ναούς. Σιγά-σιγά η διακονία της στο Ντοναβούρ άρχισε να μεταμορφώνει την ινδική κοινωνία. Η Έιμι έδωσε καταφύγιο σε πάνω από 1000 παιδιά κατά τη

διάρκεια της ζωής της. Κάθε παιδί που ερχόταν στο σπίτι της έπαιρνε καινούργιο όνομα και δεχόταν την άνευ όρων αγάπη του Θεού.

Όταν ρωτούσαν τα παιδιά τι τους προσείλκυε στην Έιμι, συχνά έλεγαν: «Ήταν η αγάπη. Η Αμμά μάς αγαπούσε».

Μέχρι το 1913 φιλοξενούσε 130 κορίτσια, και πάνω από 30 Χριστιανές Ινδές εργαζόνταν εθελοντικά.

Το 1912, η Βασίλισσα Μαίρη αναγνώρισε το έργο της και τη βοήθησε να χρηματοδοτηθεί η ανέγερση ενός νοσοκομείου.

Το 1918, η Έιμι πρόσθεσε ένα ίδρυμα για αγόρια, πολλά από τα οποία ήταν παιδιά πρώην εκδιδομένων κοριτσιών. Τα παιδιά μεγάλωσαν με αγάπη και φόβο Θεού και πολλά απ' αυτά παντρεύτηκαν πιστούς συζύγους και υπηρέτησαν στο Ντοναβούρ.

Το 1931, η Έιμι έπεσε και έσπασε το πόδι και τον αστράγαλό της. Τα τελευταία 20 χρόνια της ζωής της τα πέρασε στο κρεβάτι και από κει διύθυσε τη Dohnavur Fellowship. Άρχισε να γράφει βιβλία και ποιήματα για τη στενή της σχέση με τον Κύριο και την αγάπη της για τον Ιησού. Εκείνα τα 20 χρόνια έγραψε 37 βιβλία, κυρίως ποιήματα και 16 βιβλία για την ιεραποστολική διακονία στην Ινδία.

Το 1948, τρία χρόνια πριν πεθάνει, η παιδική πορνεία σε ναούς κηρύχθηκε παράνομη στην Ινδία. Η επιμονή της Έιμι και ο ακούρατος κόπος της, παρόλη τη σκληρή αντίσταση, τελικά οδήγησαν σε νόμους κατά της κακοποίησης παιδιών.

Στις 18 Ιανουαρίου 1951, η Έιμι πέθανε ειρηνικά στο Ντοναβούρ σε ηλικία 83 χρονών. Είχε υπηρετήσει πιστά 55 χρόνια στην Ινδία. Ποτέ δεν παντρεύτηκε ούτε γύρισε στην πατρίδα της. Η Έιμι είχε ζητήσει να μην τοποθετήσουν ταφόπλακα πάνω στον τάφο της. Αντί αυτού τα παιδιά που είχε φροντίσει στο Ντοναβούρ, έβαλαν πάνω από τον τάφο της έναν λουτήρα πουλιών, που τιμά τη μνήμη της. Έχει χαραχτεί πάνω του μόνο μια λέξη: «Αμμά».

Η Έιμι κάποτε είχε πει: «**Όταν σκεφτώ τον Σταυρό του Χριστού, πώς μπορώ να ονομάσω θυσία οτιδήποτε κάνω εγώ;**»

Και ακόμα: «**Είναι ασφαλές να Τον εμπιστευόμαστε να εκπληρώσει την επιθυμία που Εκείνος έχει δημιουργήσει μέσα μας.**»

«**Ό,τι μας δίνει ήσυχια διαρκεί μόνο μια στιγμή. Ό,τι μας δίνει χαρά διαρκεί μόνο μια στιγμή. Το μόνο που είναι σημαντικό είναι το αιώνιο.**»

Επιμέλεια - Απόδοση Τζένιφερ Τζακ

Γιάννης Φαφαλιός (1929-2021)

Στις 17 του περασμένου Σεπτεμβρίου αναχώρησε πλήρης ημερών για τα ουράνια σκηνώματα ο εν Χριστώ αδελφός μας Γιάννης Φαφαλιός. Υπήρξε ίσως η τελευταία εμβληματική μορφή που κάθισε στα θρανία μαθητείας του Κώστα Μεταλληνού. Ό,τι καλό θα καταγράψει περαιτέρω η ανθρώπινη γραφίδα για τον εκλιπόντα εν Χριστώ αδελφό μας αποσκοπεί αποκλειστικά και μόνο για να δοξαστεί ο Ιησούς Χριστός. Ο ίδιος άλλωστε ο αδ. Γιάννης ομολογούσε με ευγνωμοσύνη, ότι ουδὴποτε καλό διακρινόταν πάνω του αποτελούσε δωρεά του Θεού και πως σ' Αυτόν ανήκει αποκλειστικά ο έπαινος και η δόξα.

Όταν ο Ιησούς Χριστός έκρινε ότι είχε έρθει η ώρα για να τον αποστείλει στον αγρό του, τον έβγαλε από μια προσοδοφόρα δουλειά για να τον κάνει εργάτη εξ ολοκλήρου δικό Του. Ο αδ. Γιάννης εννόησε γρήγορα ότι έπρεπε να εξαρτάται αποκλειστικά από τον Κύριο Του. Η επαρχία διψούσε για το Ευαγγέλιο της χάριτος και ο αδ. Γιάννης δεν γνώριζε ποτέ το «όχι», όταν τον καλούσε ο Θεός.

Η μαθητεία του στο εργαστήρι του Αγίου Πνεύματος τον οδήγησε στην Αγγλία, σε ένα ξεχωριστό Βιβλικό Σχολείο. Εκεί ο Θεός του έδωσε χρόνο και άπλετο φως να εμβαθύνει στα ένδοξα σχέδια Του για τη σωτηρία του αμαρτωλού μέσα απ' τη θυσία του μονογενούς του Υιού στον Γολγοθά.

Στη Ελλάδα, κάθε Κυριακή και όχι μόνο, βρισκόταν στον άμβωνα κάποιας Εκκλησίας και το Ευαγγέλιο που κήρυττε ήταν ανόθευτο και καρποφόρο.

Η γλωσσομάθεια του, η μουσική του παιδεία, η διακονία του ως μαέστρος της εκκλησιαστικής χορωδίας, συνέθεταν μια πολύπλευρη δύναμη που άφησε ανεξίτηλη τη σφραγίδα του στις Εκκλησίες.

Ήταν άριστος στις θετικές επιστήμες αλλά στα φιλολογικά μαθήματα υστερούσε απελπιστικά. Και όμως. Τούτο τον άνθρωπο που ήταν άσχετος με την λογοτεχνία και την ποίηση, το Πνεύμα το Άγιο τον μεταμόρφωσε σε υμνωδό του Ιησού Χριστού. Ήταν φανερό ότι η άλλοτε αγριελαία είχε μπολιαστεί σε μια καρποφόρα καλλιελαία. Ποιός μέσα στις Εκκλησίες δεν έψαλλε τον ύμνο «Ω Κύριε μου πόσο σε θαυμάζω» ή το «χάρις, τι έργο γεμάτο αγάπη» και τόσους άλλους.

Όταν συνταξιοδοτήθηκε ο διευθυντής της Βιβλικής Εταιρίας στην Ελλάδα, ο Θεός επέτρεψε στο πολύτιμο αυτό πόστο να τοποθετηθεί ο εργάτης του, Γιάννης Φαφαλιός. Μεταξύ πολλών άλλων επιτευγμάτων, ιδιαίτερα στη διανομή και διάδοση της Αγίας Γραφής, ο Θεός τον αξίωσε σε κάτι ακόμη. Μέσα από πολλή προσευχή και μεγάλες προσπάθειες απέκτησε η Βιβλική Εταιρία ιδιόκτητο κτίριο, εδραιώνοντας την παρουσία της στον πνευματικό χώρο της Ελλάδας.

Τις πολλές ευλογίες ο Θεός προς τον αδ. Γιάννη, τις συνόδευσε απ' αρχής με ένα ιδιαίτερα ευλογημένο αντίβαρο. Του έδωσε ένα ισόβιο σύντροφο να του θυμίζει πόσο ευάλωτος και εύθραυστος είναι. Ένα σκόλοπα στο σώμα του οδυνηρό, μια

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ

σοβαρή πάθηση στα μάτια του για να τον κρατάει διαρκώς στο έδαφος της ταπεινοφροσύνης. Να θυμάται ότι μπορεί από μέρα σε μέρα να τον συνοδεύει στη ζωή του το μπασιτόνι του τυφλού.

Πράγματι, όταν ο αδ. Γιάννης συμπλήρωσε ικανό χρόνο για τη συνταξιοδότηση του, ο Θεός επέτρεψε το λίγο φως που διατηρούσε στα μάτια του, να χαθεί οριστικά και για πάντα. Το γεγονός αυτό, όμως, για τον αδ. Γιάννη αποτελούσε πηγή χαράς που ξεχυνόταν από τη σταυρική αγάπη του Σωτήρα του και Λυτρωτή του.

Ουσιαστικά τυφλός, απέκτησε υπερκόσμιους οφθαλμούς που μπορούσαν να εισχωρούν ευφρόσυνα στα εσώτερα βάθη της Θεϊκής αγάπης και στους θησαυρούς της χάριτος.

Στους χρόνους που το φως των ματιών του βασίλευε σιγά-σιγά, ο Θεός προετοίμαζε αθόρυβα γι' αυτόν μια παράπλευρη ευλογία. Ήταν η «Αθανασούλα του», όπως άρεσε στον αδ. Γιάννη να φωνάζει την αγαπημένη του σύζυγο. Η σύ-

ντροφος της ζωής που του είχε χαρίσει ο Θεός, για να φέρουν σε πέρας από κοινού το έργο που είχε προετοιμάσει. Ήταν όχι μόνο τα μάτια του και τα πόδια του, αλλά η αναπνοή του, το χαμόγελό του, η ανάπαυσή του και ο παρήγορος λόγος στην ατελείωτη ανθρώπινη νύχτα του.

Ποιος δεν θαύμασε τον τυφλό εργάτη του Ευαγγελίου να περπατά με άνεση σαν να 'χει μάτια, διαβάζοντας τα σήματα της Αθανασούλας; Ποιος δεν δόξασε τον Θεό όταν τον έβλεπε στον άμβωνα να κήρυττει το Ευαγγέλιο της χάριτος ή να διευθύνει θαυμάσια ως μαέστρος τη χορωδία της Εκκλησίας;

Ο αδ. Γιάννης τώρα βρίσκεται στην αχειροποίητη πολιτεία του ουρανού και στη χαρά του Κυρίου του. Έχει συναριθμηθεί στην θριαμβεύουσα Εκκλησία του Θεού και συνεορτάζει στην πανήγυρη των πρωτοτόκων.

Άφησε πίσω του την Αθανασούλα του, τα παιδιά του Άκη και Σούλα, Νίκο και Σοφία και τα τρία εγγόνια του, τον Γιάννη, τον Στέφανο και την Αννούλα.

Η παρακαταθήκη που τους άφησε και απευθύνεται και σε όλους τους νέους της Εκκλησίας είναι μία. Να παραμείνουν κοντά στον Χριστό και να υπηρετήσουν το Ευαγγέλιο της χάριτος από οποιοδήποτε μετερίζι τους εμπιστευθεί ο Θεός.

Βασ. Κλαμπατσάς

Δημήτρης Γκίκας (1935-2021)

Ο αγαπτός σε όλους, όσοι τον γνώρισαν, Δημητράκης, αναχώρησε αρχές Σεπτεμβρίου για να συναντήσει τον Κύριο. Γλυκύτατος αδελφός, ακάματος εργάτης του αδάπανου Ευαγγελίου, ανέδυε το άρωμα του Χριστού, αφότου σε νεαρή ηλικία γνώρισε τον Κύριο στο Κορωπί Αττικής, όπου και είχε γεννηθεί. Παιδί πιστών γονέων υπηρέτησε από κάθε πνευματική έπαλξη τον Ιησού Χριστό, συνεπικουρούμενος από τον αδελφό του Θανάση (έχει αναχωρήσει για τον

ΑΝΑΧΩΡΗΣΑΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ

Κύριο) και την αδελφή του Βασιλική.

Μέλος επί μακρά σειρά ετών της Εκτελεστικής Διακονίας και πρεσβύτερος της εκκλησίας Πατρών, υπηρέτησε την κοινότητα των Ε.Ε.Ε. με πνεύμα προσφοράς, ευγένειας και πνευματικής λεπτότητας, βοηθώντας κάθε δοκιμαζόμενο αδελφό και αδελφή.

Ήλθε σε γάμου κοινωνία με την Ελένη (Νίτσα) Ματσούκα από την Πάτρα. Ο γάμος τους έγινε στην Ελ. Ευαγγελική Εκκλησία Αθηνών απ' τον αείμνηστο αδελφό Κων. Μεταλλινό. Ανώτατο στέλεχος του ΟΤΕ στην Πάτρα υπηρέτησε την τότε Ε.Ε.Ε. Πατρών. Επίσης, επί πέντε περίπου δεκαετίες διατήρησε με ξεχωριστή καρποφορία συνάθροιση μελέτης του Λόγου του Θεού στο σπίτι του, που απευθυνόταν κυρίως σε συναδέλφους του εκ των οποίων αρκετοί πίστεψαν στο μήνυμα του Ευαγγελίου και έγιναν μέλη της τοπικής εκκλησίας.

Στα τελευταία έτη της επίγειας ζωής του φιλοξενήθηκε στη Λαίδα μαζί με τη σύζυγό του Νίτσα. Και οι δύο τους βρίσκονται τώρα στην παρουσία του ενδόξου Κυρίου μας μαζί με τον νεότερό τους γιο Μίνω. Ως επιστολή Χριστού τα πιστά αδέρφια μας ξέχυναν αρώματα του Κυρίου στο περιβάλλον τους εκπληρώνοντας μέχρι τέλους την αποστολή τους.

Στους αγαπητούς γιους του Θάνο και Άρν, τη Μαρία, τα εγγόνια τους, συγγενείς, φίλους και στις εκκλησίες της Πάτρας και Κορωπίου απευθύνουμε τα συλλυπητήριά μας και ευχόμαστε παρήγορο πνευματικό βάλαμο από τον Θεό πάσης παρηγορίας.

ΕΛ. ΒΗΜΑ

Καλομοιρίτσα Κόζιακα

Στις αρχές Οκτωβρίου 2021 έφυγε για να είναι με τον Κύριο πλέον η αδελφή Μοιρίτσα Κόζιακα, το γένος Κοροντινή από τη Θερμοσία Αργολίδας, σύζυγος του αγαπητού και πιστού αδελφού Θανάση. «Η αγαπημένη μου Μοιρίτσα έφυγε», μας πληροφορήσε ο Θανάσης.

Με έγγαμη ζωή περίπου έξι δεκαετιών η Μοιρίτσα και ο Θανάσης πορεύτηκαν πιστοί σύντροφοι και συνεργάτες στην υπηρεσία του Ευαγγελίου του Ιησού Χριστού. Με το χάρισμα της άδολης πίστης και της φιλοξενίας καθώς και άλλων χριστιανικών αρετών η Μοιρίτσα στάθηκε δίπλα στον σύζυγό της, μέσα σε δυσκολίες και διώξεις για τη χριστιανική τους πίστη, ιδιαίτερα την περίοδο 1967-1974, στη διάρκεια της οποίας ο Θανάσης εργαζόταν ως δάσκαλος. Ο Κύριος όμως ύψωνε τείχη προστασίας γύρω από τους δούλους Του. Ο Λόγος Του ασπίδα για την Μοιρίτσα και τον Θανάση, Ησ.54/17: «*Ουδέν όψιλον κατασκευασθέν εναντίον σου θέλει ευδοωθή*». Η αδελφή μας αναχώρησε σε συνάντηση του Κυρίου από την κλινική Παμμακάριστο με καρδιακή ανακοπή.

Στον αγαπητό σύζυγό της Θανάση, τις αδελφές της Τούλη, Γιώτα και Κική, τα ανίψια της, συγγενείς και φίλους ευχόμαστε ουράνιες παρηγοριές από τον Θεό πάσης παρηγορίας.

ΕΛ. ΒΗΜΑ

Αθηνά Πορτινού - Αγγελοπούλου

Σύζυγος του αγαπητού αδελφού Γιάννη, η αδελφή Αθηνά αναχώρησε για να συναντήσει τον Ιησού Χριστό στα μέσα Οκτωβρίου 2021.

Τα τελευταία χρόνια δοκιμάστηκε και αντιμετώπισε με χριστιανική υπομονή και στωικότητα μια ξαφνική και σοβαρότατη ασθένεια που καθημερινά την αποδυνάμωνε, εωσότου πέταξε για τον ουρανό στην παρουσία του Κυρίου.

Στον σφόδρα αγαπητό σύζυγό της Γιάννη, τα παιδιά της Σπύρο και Αννέτα, την αγαπητή αδελφή Βάνα και τη γερόντισσα αδελφή Άννα, σε συγγενείς, φίλους και στην εκκλησία των Ληπασμάτων ευχόμαστε την από Θεού παρηγορία.

ΕΛ. ΒΗΜΑ

Βασιλική Μαρκεσίνη - Γκίκα

Πριν να κλείσουμε το σημείωμα για τους αδελφούς και αδελφές που αναχώρησαν για την ουράνια πατρίδα, μάθαμε και για την αναχώρηση της εν Χριστώ αδελφής μας Βασιλικής Μαρκεσίνη στο Rotterdam της Ολλανδίας. Τα τελευταία χρόνια ζούσε με τη θυγατέρα της Μαρία, τον γαμπρό της Hermen και τον αγαπημένο της εγγονό Jacobus.

Γεννημένη στο Κορωπί Αττικής, απέκτησε στέρεες βιβλικές βάσεις και πνευματικές ρίζες απ' την περίοδο του Κωνσταντίνου Μεταλλινού. Όταν οι αείμνηστοι γονείς της Γκίκας Μαρκεσίνης και Σταματίνα άνοιξαν τις φτερούγες τους για τον ουρανό, ο στυλοβάτης-ποιμένας της τοπικής εκκλησίας Θανάσης μαζί με τον αδελφό του Δημήτρη και την Βασιλική αναλώθηκαν στην πρόοδο και αύξηση της τοπικής πρώην Ε.Ε.Ε. Κορωπίου.

Η Βασιλικούλα προηγουμένως ως πτυχιούχος της Νομικής Σχολής είχε διατελέσει διευθύντρια στην εφορία Κεφαλονιάς, τόπο καταγωγής του πιστού συζύγου της Γεράσιμου, συνεργάτη της Βιβλικής Εταιρείας στη διανομή Αγίων Γραφών σε όλη την Ελλάδα. Εργάστηκε επίσης στην Καλαμάτα και Αθήνα πριν να παραιτηθεί απ' το Δημόσιο, με θαυμαστή μαρτυρία ζωής.

Ο καταθέτων τις μνήμες του μέσα απ' τις γραμμές αυτές μπορεί να διαβεβαιώσει τα εξής: η Βασιλική αποτέλεσε ένα σπάνιο σκεύος εκλογής στα χέρια του Ιησού Χριστού. Μια προσωπικότητα μοναδικής και εξαιρετικής πνευματικής ευαισθησίας. Στα σχέδια του Θεού ήταν ο άνθρωπος της ξεχειλίζουσας αγάπης, προσευχής και συνεργάτης Του στην επιστροφή αθανάτων ψυχών. Καθώς ο κύκλος εκείνων των πνευματικών πονιέρων κλείνει, η Βασιλική μας προσφέρει και μια τελευταία υπηρεσία: να μην ξεχάσουμε κανέναν απ' αυτούς.

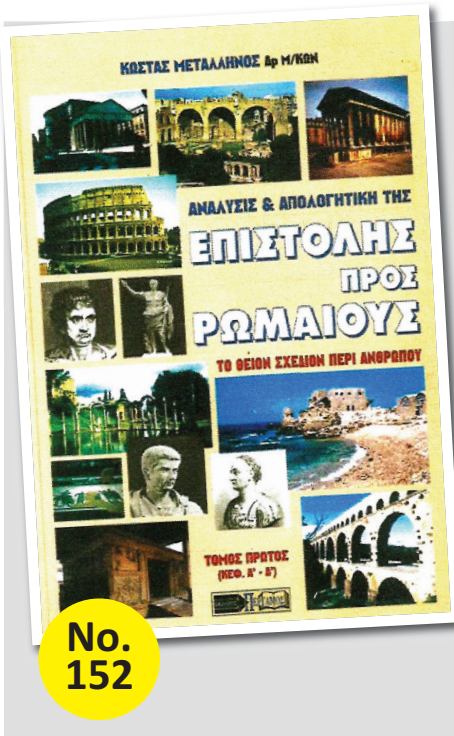
Ευχόμαστε στη Μαρία, τον Hermen, τον Jacobus, σε συγγενείς, φίλους και στην εκκλησία του Κορωπίου ουράνιο βάλαμο απ' τον Θεό πάσης παρηγορίας.

ΕΛ. ΒΗΜΑ

ΛΗΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ
ΚΑΙ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ (<http://www.lexispan.eu>)

G21 ΑΓΑΛΛΙΑΩ

1. **Χαίρομαι** (υπερβολικά). Βλ. 1Πετρ. 1:8, 1Πετρ. 4:13, 2Σαμ. 1:20, Ψαλμ. 13:4 (12:5), Ψαλμ. 14:7 (13:7), Ψαλμ. 48:11 (47:12), Ψαλμ. 53:6 (52:7), Ψαλμ. 97:8 (96:8), Ησα. 12:6, Ησα. 25:9, Αββ. 3:18.
2. **Ευχαριστιέμαι**. Βλ. Ματθ. 5:12, Ιωαν. 8:56, Πραξ. 16:34, 1Πετρ. 1:6, Ψαλμ. 19:5 (18:6), Ψαλμ. 60:6 (59:8), Ψαλμ. 75:9 (74:10), Ψαλμ. 89:16 (88:17), Ψαλμ. 149:2,5, Ασμ. 1:4, Ιερ. 49:4 (30:4).
3. **Ψυχική και πνευματική αγαλλίαση**. Βλ. Λουκ. 1:47, Λουκ. 10:21, Ιωαν. 5:35, Αποκ. 19:7, Ψαλμ. 5:11 (5:12), Ψαλμ. 9:2 (9:3), Ψαλμ. 98:4 (97:4), Ησα. 29:19, Ησα. 41:17.
4. **Η καθαρὰ πνευματική αγαλλίαση** λόγω:
 - (1) της σωτηρίας του ανθρώπου από τον Θεό. Βλ. Ψαλμ. 9:14 (9:15), Ψαλμ. 13:5 (12:6), Ψαλμ. 20:5 (19:6), Ψαλμ. 21:1 (20:1), Ψαλμ. 35:9 (34:9), Ψαλμ. 118:24 (117:24), Ψαλμ. 132:16 (131:16).
 - (2) της φανέρωσης του ελέους του Θεού στην ζωή του ανθρώπου. Βλ. Ψαλμ. 31:7 (30:8), Ψαλμ. 59:16 (58:17), Ψαλμ. 90:14 (89:14).
 - (3) της επικοινωνίας του ανθρώπου με τον Θεό. Βλ. Ψαλμ. 32:11 (31:11), Ψαλμ. 33:1 (32:1), Ψαλμ. 68:3,4 (67:4,5), Ψαλμ. 95:1 (94:1), Ψαλμ. 132:9 (131:9), Ησα. 61:10.
 - (4) της εκζήτησης του θελήματος του Θεού. Βλ. Ψαλμ. 35:27 (34:27), Ψαλμ. 40:16 (39:17), Ψαλμ. 70:4 (69:5), Ησα. 65:14.
 - (5) της προστασίας του Θεού. Βλ. Ψαλμ. 63:7 (62:8).
 - (6) της βοήθειας του Θεού. Βλ. Ψαλμ. 81:1 (80:2).
 - (7) των επεμβάσεων του Θεού. Βλ. Ψαλμ. 92:4 (91:5), Ψαλμ. 145:7 (144:7).
 - (8) της μελέτης του λόγου του Θεού. Βλ. Ψαλμ. 119:162 (118:162).
5. (σχήμα λόγου – ανθρωπομορφισμός) **Χαίρομαι ευχαριστιέμαι**:
 - (1) «*ἀγαλλιᾶσθω ἡ γῆ*» 1Χρον. 16:31, να χαρεί η γη. Δες και 1Χρον. 16:32 (μόνο ABP), Ψαλμ. 96:11 (95:11), Ψαλμ. 97:1 (96:1), Ησα. 49:13.
 - (2) «*Θαβὼρ καὶ Ἑρμών ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιᾶσονται*» Ψαλμ. 89:12 (88:13), τα βουνὰ Θαβὼρ και Ἑρμών στο ὄνομα σου θα ευχαριστηθούν. Δες και Ψαλμ. 98:8 (97:8).
 - (3) «*ἀγαλλιᾶσονται πάντα τὰ ξύλα*» Ψαλμ. 96:12 (95:12), θα ευχαριστηθούν ὅλα τα δένδρα.
 - (4) «*ἀγαλλιᾶσθω ἔρημος*» Ησα. 35:1, να χαρεί η ἔρημος. Δες και Ησα. 35:2.
 - (5) «*ἠγαλλιάσατο ἡ γλῶσσά μου*» Πραξ. 2:26, Ψαλμ. 16:9 (15:9), ευχαριστήθηκε η γλῶσσα μου. Δες και Ψαλμ. 51:14 (50:16).
 - (6) «*ἀγαλλιᾶσονται ὀστέα*» Ψαλμ. 51:8 (50:10), θα ευχαριστηθούν τα οστά.
 - (7) «*ἀγαλλιᾶσονται τὰ χεῖλή μου*» Ψαλμ. 71:23 (70:23), θα ευχαριστηθούν τα χεῖλή μου.
 - (8) «*ἢ σὰρξ μου ἠγαλλιάσαντο ἐπὶ Θεὸν ζῶντα*» Ψαλμ. 84:2 (83:3), το σώμα μου αγαλλιάστηκε με τον Θεό τον ζωντανό.
6. «*ἀγαλλιῶμενος*» Ησα. 5:14 (μόνο ABP), ο ευχαριστημένος.
7. (για Θεό) «*ἀγαλλιᾶσομαι ἐπὶ Ἱερουσαλήμ*» Ησα. 65:19, θα ευχαριστιέμαι με την Ἱερουσαλήμ.
8. (Φράση) (οξύμωρο σχήμα), «*ἀγαλλιᾶσθε αὐτῷ ἐν τρόμφῳ*» Ψαλμ. 2:11, να χαίρεστε [ενώπιον του Κυρίου] αλλά με φόβο [μήπως παρακούσετε των εντολών του].
9. (Φράση) «*ἀγαλλιᾶσθωσαν ἔθνη*» Ψαλμ. 67:4 (66:5), γαλήνεψαν, ηρέμησαν τα ἔθνη.
10. **(Βάμβας)** μεταφράζει: βλ. Πίνακες στο ίδιο λήμμα.
11. **ΕΤΥΜΟΛ.** Ίσως εκ του «*ἄγαν*» (επίρρημα – πολύ, πάρα πολύ) και του «*ἄλλομαι*» (σκιρτώ).
12. **ΜτΛ:** Ρήμα.

**ΑΝΑΛΥΣΙΣ & ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΗ
 ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ**

*Το θείον Σχέδιον Περί Ανθρώπου
 (Τόμος Α')*

Δρ Μαθηματικών Κώστας Μεταλληνός

Δεν υπάρχει άηλο γραπτό, τόσο βαθύ, αηλά και κατανοητό όσο ετούτο το βιβλίο. Δίνει απαντήσεις στα υπαρξιακά ερωτήματα του καθενός μας, αηλά και στις πιο μεγάλες απορίες και αντιρρήσεις. Ακόμα και σε χώρους άγνωστους για πολλούς: Συνείδηση, Λογικό, Ελευθερία, Κριτική της Ιστορίας, Αντρώσεις των άηλων Θρησκείων εξετάζονται εδώ με σαφήνεια. Η σοβαρότητα της αμαρτίας, η Θεία Δικαιοσύνη, οι Όροι του Εξιλασμού, ο Σταυρικός Θάνατος του Ιησού, η Σωματική Του Ανάσταση, αηλά και οι θέσεις των αρνητών βρίσκουν εδώ τις πλέον ικανοποιητικές απαντήσεις. Ζημιώνεται εκείνος που δεν το διάβασε.

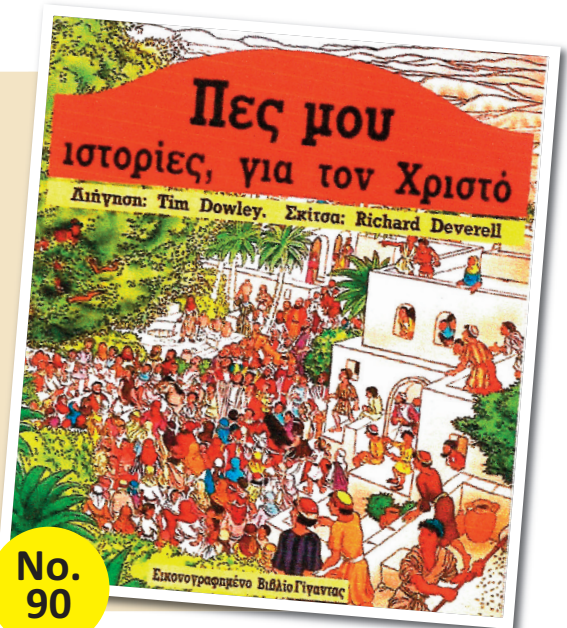
Σελίδες 298

ΠΕΣ ΜΟΥ ΙΣΤΟΡΙΕΣ, ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ

*Dr Tim Dowley
 (Μετάφραση: Ιάνθη Φίλου)*

Ένα υπέροχο παιδικό βιβλίο, εικονογραφημένο και σε ποητό μεγάλο σχήμα, με χοντρό πλαστικοποιημένο χαρτόνι, με θαυμάσιες ιστορίες μέσα από την Καινή Διαθήκη. Το παιδί έχει την ευκαιρία να απαντήσει στα ερωτήματα, που περιέχονται μέσα στο βιβλίο, κι έτσι να αυτενεργεί σε πράγματα, που το ίδιο καλείται και να κάνει. Κι ενώ διασκεδάζει παίζοντας, αναπτύσσεται πνευματικά μαθαίνοντας. Η άριστη ποιότητά του το κάνει ανθεκτικό για πολλή χρόνια.

Σελίδες 16

Το «**Ελεύθερο ΒΗΜΑ**» ευχαριστεί όλους τους αδελφούς και αδελφές, καθώς και εκείνες τις Ελεύθερες Ευαγγελικές Εκκλησίες του εσωτερικού και εξωτερικού, που συνεισέφεραν οικονομικά για τις ανάγκες του περιοδικού.

Επίσης, γνωστοποιεί σε εκκλησίες και φίλους που επιθυμούν να λαμβάνουν το «**Ελεύθερο ΒΗΜΑ**» ότι μπορούν να το ζητήσουν στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

giannisgrizos@yahoo.com ή στη διεύθυνση:

Ιωάννης Γρίζος, Παπαδιαμαντοπούλου 168, Τ.Κ. 15773, Ζωγράφου

ΠΑΡΟΙΚΟΙ ΚΑΙ ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ

*«...κάμε με να γνωρίσω την οδόν
εις την οποίαν πρέπει να περιπατώ'
διότι προς σε ύψωσα την ψυχήν μου»*

(Ψαλμός 143/8)

*Είναι τραχύ το μονοπάτι μας,
μέσα στην έρημο όπου βαδίζουμε
είμαστε πάροικοι και οδοιπόροι.
Σε σκοτεινούς δρόμους διαβαίνουμε
και η πορεία μας βρήκε σ' ανηφόρι.
Ω Κύριε.*

*Είσαι ο θύχνος μας στους δύσβατους
δρόμους όπου βαδίζουν τα βήματά μας.
Κι αν γύρω μας ξεσπάνε θύελλες
οι υποσχέσεις Σου μας δυναμώνουν.
Σου παραδώσαμε της ζωής μας το τιμόνι
και η ματιά Σου μας ανδρώνει,
κοιτάζοντας πάντα ψηλά
μας δυναμώνεις την ελπίδα
εκεί που είναι
η υπέρλαμπρη
παντοτινή μας πατρίδα.*

*Σωφρονία Ντεμίρη
Καμίνια Πατρών*